

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2015

Zeynep Cemali Öykü Yarışması **5**

Sunum Dr. Müren Beykan **7**

2015 Ödülleri

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

Kırklar ve Kesikler Ezgi Akar **14**

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

Kanatsız Yükseliş Bengisu Belen **21**

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

Harkit, Harkit, Torbanı Sarkıt! Cem Demir **29**

2015 Okumalık Öyküler

Tüneldeki Çocuk Aslin Çizmeciyan **36**

Sıcak Karanlık? Damla Ataşer **45**

Cama Çarpan Hikâye Defne Özyurt **55**

Cesaretin Kazandırdığı Hacer Durmuş **59**

Kurtlar Puslu Havayı Sever Hatice Yeşildağ **61**

Yüzleşme Irmak Uzun **69**

Örtü Mustafa Atmaca **76**

Zeynep Cemali Öykü Yarışması

Çocuk ve gençlik edebiyatının uzman yayınevi Günışığı Kitaplığı, çocuk edebiyatının çok erken yitirdiği, unutulmaz öykücü Zeynep Cemali'nin anısını yaşatmak amacıyla, 2011'den beri her yıl düzenlediği öykü yarışmasında, ilköğrençliğe adım atan çocukları edebiyata özendiriyor, geleceğin yazarlarının yetişmesine öncülük ediyor. Seçici kurullarını her yıl edebiyatımızın önemli isimlerinin oluşturduğu Zeynep Cemali Öykü Yarışması'nı Milli Eğitim Bakanlığı tüm yurttta duyuruyor.

Türkiye genelinde 6, 7 ve 8. sınıf öğrencilerinin katılabildiği yarışmanın teması her yıl, Zeynep Cemali'nin çok okunan roman ve öykü kitaplarından seçilen bir başka cümleden yola çıkıyor. Gençler öykülerini 2011'de "kardeşlik", 2012'de "hoşgörü", 2013'te "arkadaşlık" ve 2014'te "umut" temalarında yazmıştı. Yarışmanın 2015 teması ise "cesaret"ti ve öykülere kılavuzluk edecek cümle, Zeynep Cemali'nin sevilen romanı *Güzelle'de Bir Kaçak*, Memo'dan "Yüzlerindeki kararlılık, gelecek günlerin muştusu gibiydi," olarak belirlenmişti.

Yarışmanın 2016 teması "adalet"; kılavuz cümlesiyse, Cemali'nin *Ben, Çımar Ağacı ve Pufböreği* adlı öykü kitabından "Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu," olacak. ■

Zeynep Cemali Öykü Yarışması, bu yıl veda eden büyük edebiyat ustalarımıza minnetimizin de ifadesidir.

Dr. Müren Beykan

Büyük öykücülerimiz, usta yazarlarımız Yaşar Kemal, Tarık Dursun K. ve Oktay Akbal öykülerini, romanlarını, en önemlisi de düşüncelerini gençlere miras bırakarak veda ettiler peş peşe. Tarık Dursun K.'nin öykülerinden yaptığımız bir seçkinin sunuşunda, eleştirmen yazar Semih Gümüş şunları hatırlatmıştı bizlere:

*Bu öyküleri okurken düşünün: Tarık Dursun K. öykülerini nelerden çıkarıyor, yaşayıp giderken hiç üstünde durmadığımız ayrıntıları gözümüzün önüne nasıl getiriyor, sıradan ayrıntılara nasıl unutulmaz anlamlar yüklüyor. Bazen bir çocuk çalısanın hayatından küçük bir kesit, bazen bir aşk ya da sevginin küçücük ama çarpıcı ânı, bazen anne, baba, öğretmen sevgisinin unutulmaz bir izi...**

Büyük ustaların eserlerini okurken zihnimize akan, yüreklerimizde iz bırakan ayrıntılar... Varoluşun değerini, yaşamın anlamını duyumsatan, biz fark etmeden iyi ve şefkatli insanlar olmamızı sağlayan sözcükler... Edebiyatın önemini sorgulayanlara okuyun ve susun

demek istiyorum; bazen aynı kitabı birlikte okumanın keyfini duyarak okuyalım, bazen aynı anda hep birlikte okuyalım. Hep birlikte susup, okuyalım. Veda eden tüm ustalara vefamızı da göstermiş, onlara minnetimizi sunmuş oluruz ki, bizleri güzele, iyiye sağaltacak güçtür bu.

İşte, gençlerin sözcükleriyle örülen öykülerin ülkenin dört bucağından bir araya geldiği Zeynep Cemali Öykü Yarışması da hepimizin yüreğine şifa olmayı sürdürüyor; yarışmamız beşinci kez sonlandı. Henüz yeni yıla girmeden, geçen aralık ayında, öyküler birer ikişer yağmaya başladı yayınevimize. Mayıs ayında sağanak haline gelerek, son âna dek 700'ü aşkın öykü ulaştı Günışığı Kitaplığı'na.

Sonunda bu yıl, yayınevimizin de, seçici kurullarımızın da hayalleri gerçek oldu: Devlet okullarından katılım özel okulları yakaladı. Yarışmamızı Milli Eğitim Bakanlığı'nın yıllardır okullarda duyurması da meyvesini verdi demektir bu. 2015'te "cesaret"i en etkili öykülere dönüştürenler arasından yapılan seçimde, üç ödülümüz de devlet okullarından çıkıp geldi: İzmir Nedret İlhan Keten Ortaokulu'nun 7. sınıf öğrencisi Ezgi Akar, Malatya Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu'nun 8. sınıf öğrencisi Bengisu Belen ve İzmir, Menemen Egekent 2 Ortaokulu'nun 6. sınıf öğrencisi Cem Demir ödülleri paylaştılar. Üçünü de sevinçle kutluyoruz.

Geçen yıllarda olduğu gibi, dereceye girmeyen ama seçici kurul üyelerinin gönlüne değen yedi öykü, bu kitapçığın "Okumalık Öyküler" bölümünde yer almaya hak kazandı. İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Adana ve İzmir'den öykü gönderen bu başarılı gençlerimize de sevgiyle yolluyoruz kutlamalarımızı.

Özel bir sevincimiz de var: Bir delikanlının öyküsü ödüllüler arasına, bir diğerininki de "Okumalık Öyküler" arasına girdi. Ne ki, daha çok sevinmeyi çok istediğimiz bu konuda yine de hüsrana sürüyor. Evet, kızlar kadar çok sayıda erkek öğrencinin de yazmakla, öyküyle ilgilenmesi hayalimizin gerçek olması için az daha bekleyeceğiz, çaresiz. Bu yıl "cesaret" öyküsü yazan kız öğrenciler, delikanlıların 4.5 katıydı yine. Oranı olumlu yönde değiştirmek, sevgili öğretmenlerimizin edebiyatı, yazmayı, okumayı öğrencilerine sevdirmeye çabasının meyvesi olacak kuşkusuz.

"Cesaret" teması üzerine çok çeşitli düşünceler yazıya dökülmüştü; kimi öğrenci cesareti kahramanlıkla eş görmüş, kimisi cesaretsizlikle korkaklığı birbirine bağlamış... Yaşamlarımızda her gün küçük küçük cesaretler gerektiği, bazen bir adım atmanın, bir özür dilemenin, bir teşekkürün ne denli büyük bir cesaret olduğunu yansıtan epeyce az öğrenci olmuş. Büyük kahramanlıklara sarılanlarsa çok sayıda. Başrollerde yine aile, özellikle de anneler var. Fedakârlık, zaman zaman cesaretle harmanlanmış öykülerde. Ama azımsanmayacak kadar fazla öyküde babalar, şaşırtıcı derecede uzak durulan aile büyüğü rolü üstlenmiş. Özellikle babalara karşı bu tutum düşündürdü bizi: Neden?

Öte yandan, doğrudan toplumsal konulara eğilmekten oldukça uzaktı öykü içerikleri. Geçen yıl çokça okuduğumuz savaş ve mülteci konuları bu yıl nedense öykülere konu olamamıştı. Ailesiz, yalnız ve yoksul kalmak, depresyon, kötü hastalık ve ebeveyn kaybının yanı sıra meslek sahibi olmak hayali pek çok öyküde karşımıza çıktı. En başta İstanbul'dan gelen öykülerde, sonra da Ankara, İzmir, Sakarya, Bursa ve Adana'dan.

Bu yıl yarışmaya ilk kez katılan iller yüzümüzü güldürdü: Adıyaman, Kahramanmaraş, Osmaniye, Sivas, Karabük ve Nevşehir'den ilk kez öyküler geldi. Ağrı, Erzurum ve Yalova ise dört yıl aradan sonra yine öykü yollayan illerdi. Katılım umudumuzu gelecek yıllara sakladığımız iller azaldıysa da hâlâ tükenmedi; Çorum, Erzincan, Van, Siirt, Hakkâri, Iğdır, Kırşehir, Sinop gibi illerden yine öykü gelmedi.

Gençlerin, öykü yazmakla kompozisyon yazmak arasındaki farkı öğrenmeleri için öğretmenlerin desteğine ihtiyaç olduğu kesin. Anı, mektup, anlatı daha kolay geliyor çoğuna. Üstelik, televizyon dizileriyle, niteliksiz televizyon programlarıyla fazlaca zaman öldürüyor, hatta senaryolarda köpürtülenleri gerçek hayat sanıyorlar sanki. Öylesine kesif, toz duman genç zihinleri. Edebi niteliği düşük eserlerle buluşma olanakları da fazla, anlaşılabilir. Yazdıklarından yansıyor bunlar. Toplumun belli kesimlerince dayatılan cinsiyet rollerine teslim olanlar, dış görünüşü gereğinden fazla önemseyenler çok. Hepsisi de bize, gençleri yetiştirmedeki zaafı işaret ediyor ve bu etkiler altındaki öğrenciler giderek daha sık, internetten “esinlenme” yolunu deniyorlar ki, ne yazık!

2015 seçici kurulunda, çocuk edebiyatımızın her açıdan gelişimine büyük katkısı olan usta yazar Yalvaç Ural, edebiyatımızda çağdaş öykücülüğün ustalarından Behçet Çelik ve Neslihan Önderoğlu, çocuk ve gençlik edebiyatına verdiği emekle de tanınan Ayfer Gürdal Ünal, hep birlikte seve seve görev aldık. Yarışmamızın raportörü yine Hande Demirtaş'tı.

2016 yarışması için çoktan kollar sıvandık. Seçici kurulunda yine, edebiyatımızın en önemli ustalarından

Nazlı Eray, Cemil Kavukçu, Karin Karakaşlı ve gençleri Türkçe'yle buluşturan Yusuf Çotuksöken'le görev alacağız. Tema “adalet” ve kılavuz cümle de bu kez, sevgili Zeynep Cemali'nin yüreğe değen öykülerinin yer aldığı *Ben, Çınar Ağacı ve Pufböreği* adlı kitabından: *“Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.”*

Yarışmak bahane diyoruz hep; evet, asıl amacımız, yaşamın küçük küçük cesaretlerin toplamı olduğunu duyumsatmaktır gençlere bu yıl. Yarınlarla ilişkin umudumuzu edebiyat bayrağıyla yükseltme cesaretini onlara aşılama. Yarınlarda ödünsüz barışı kuracak ve koruyacak olan gençlerin arasında, bu yıl öyküleriyle Zeynep Cemali Öykü Yarışması'nı var eden 700'ü aşkın öğrencimizin de bulunduğunu düşünmeli, güven hissetmeliyiz. Değil mi ki, *“Dağlar, insan ve hatta ölüm bile yorulduysa, şimdi en güzel şiir, barıştır,”* demiş ustamız Yaşar Kemal, gençler mutlaka kulak verecek ona, inanalım gençlere. ■

* Tarkan Dursun K.'nin, “Köprü Kitaplar” koleksiyonunda yer alan *Eldes Var Hikâye* (2015, Günışığı Kitaplığı) adlı öykü seçkisinin “sunuş” yazısından.

2015

5.YIL

2015 teması

CESARET

*“Yüzlerindeki kararlılık,
gelecek günlerin
muştusu gibiydi.”*

Zeynep Cemali'nin
Güzelce'de Bir Kaçak, Memo
kitabından tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Ayfer Gürdal Ünal

Behçet Çelik

Neslihan Önderoğlu

Yalvaç Ural

Dr. Müren Beykan

Cesaret kavramını başka kavramlarla karşılaştırarak sorgulayan, yaş grubunun dünyasını başarıyla yansıtan, akıcı ve sürükleyici anlatımı nedeniyle...

Ezgi Akar

7. sınıf öğrencisi
İzmir, Nedret İlhan
Keser Ortaokulu

“Cesaret teması ilk olarak yarışma broşürüyle elime ulaştığında ne yalan söyleyeyim, aklıma önce savaşı, vurdulu kırdılı sahneler geldi. Ama savaşı sevmeyen kişiliğim beni ‘daha basit bir olayı, olduğu gibi, ama daha akıcı nasıl anlatırım’ düşüncesine itti. Cesaretin bazen tek başına işe yaramadığını, takım çalışmasını, empati duygusunu, kişilerin kendi doğrularının kendi bakış açılarıyla şekillendiğini ve elbette asıl doğrunun eninde sonunda kendini göstereceğini anlatmaya çalıştım. Bunu biraz olsun başardığımı görmek beni ayrıca mutlu etti.”

KIRIKLAR VE KESİKLER

Dört arkadaş kafa kafaya vermiş, konuşmadan oturuyordu. Hepsinin üstü başı toz toprak olmuştu. Dahası, kaşları, kirpikleri ve saçları tozdan rengini yitirmiş, sanki az önce bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

On üç yaşındaki Gökhan hariç, hepsi aynı yaşta idi. Ama bir yaş büyük olmasına rağmen Gökhan bugüne kadar diğerlerine karşı hiç büyüklük taslamamış, senelerce bu yoksul mahallenin tozlu yollarında beraberce koşturup durmuşlardı. Nihat’la Selim ikizdi. Caner de onların sınıf arkadaşı. Aslında daha on dakika önce, aynı top sahasında on dört kişiydiler. Ama diğer onu, ceketlerini, kravatlarını ve çantalarını bohçalayıp gittiler. Hem de şu an kara kara düşündükleri sorun karşısında azıcık olsun kafa patlatmadan.

O sessizlik içinde, Caner elindeki çöple toprağı karıştırırken, kaç dakikadır içinde tuttuğu şeyleri dışarıya püskürttü. “İyi be... top varken koştur, top gidince Kuy-

ruksuz'un enikleri gibi dağıl! Bir tanesi kalmadı ödlekerin.”

“Kuyruksuz” dediği, mahallenin kıdemli köpeklerinden biriydi ve mahallede dolaşan köpeklerin neredeyse yarısının annesiydi. Şimdi liseye giden abiler, bu köpek yavruyken kuyruğuna sıkıca bir ip bağlamışlar; vücuttan yeteri kadar beslenemeyen kuyruk da günbeğün çürüyüp düşmüştü. Kuyruksuz için acı bir hikâye olan bu olay, ona isim takmayı kolaylaştırmıştı.

Gökhan başını yerden kaldırıp şöyle bir baktı Caner'e. “Ayıp olmuyor mu öyle enik filan?” dedi.

Caner, her zamanki gibi acele acele konuşup diklendi Gökhan'a: “Yalan mı ya? Her seferinde hep aynı şey. Top ne zaman Kertiş'in bahçeye kaçsa hep biz kıvrıyoruz. Birisi de demiyor ki, 'Bu sefer de biz girelim,' diye. Top için üç günde bir para toplayan biz, herkesi topa çağırın biz, top kaçınca 'nasıl alırız' diye kıvranan gene biz. Biz salak mıyız ya?”

Gene uzun bir sessizlik oldu. Buldukları yer, oynadıkları sahanın yirmi adım kadar ilerisinde, Kertiş'in bahçesinin hemen üzerinde bir yamaçtı. “Kertiş” tüm anne babaların, çocuklarına söylemeyi yasak ettiği bir lakaptı aslında. Dikenli tellerle çevrili, içi türlü çeşit meyve ağaçlarıyla dolu kocaman bir bahçeyle kenarındaki kiremitli küçük evin sahibi ve genelde huysuz olan, Mustafa adında bir ihtiyara taktıkları lakap... Üstelik bu lakabı, “Aman oğlum, aman kızım... kulağına gider, ayıp olur. Hem, büyüklere böyle lakap takılmaz,” diyerek çocuklarını uyaran anne babalar, kendi çocukluklarında yakıştırmışlardı Mustafa'ya. Hatta o zaman “Kertiş Kelle” diyorlardı. Yıllar içinde kendiliğinden kısalarak, geriye “Kertiş” kalmıştı.

Mustafa Efendi'nin yaşına rağmen hiç eğilmeyen dik bir vücudu, uzun bir boynu, bu boyun üzerinde vücudundan biraz ilerideymiş gibi duran başı, hafif uzun ve gene ileriye uzanmış bir çenesi vardı. Bundan dolayıdır ki, eskiden beri onu kertenkeleye benzetir ve bu hayvanın kendi ağızlarındaki söylenişle, ona “Kertiş” diye seslenirlerdi. Aralarında bazen bu benzetmeye üzülen ince ruhlu çocuklar olsa da, Mustafa Efendi birkaç günde bir bahçesine kaçan topu yakaladığı vakit, cebinden o kemik saplı çakısını çıkarıp kaşlarını çatarak, çocuklara baka baka topu karpuz gibi keserken, çakının ilk battığı anda toptan çıkan havanın boşalma sesi, Mustafa Efendi'ye acıyanları, üzülenleri bir anda kendine getirir, diğer çocuklarla birlikte koro halinde bağırmalarına neden olurdu.

“Ker-tiiiş keel-lee! Ker-tiiiş keel-lee!”

Mustafa Efendi kendisine böyle hitap edilmesinden dolayı mı bu kadar acımasız olmuştu, yoksa acımasız olduğundan mı ona bu adı takmışlardı, kimse bu işin başladığı noktayı hatırlamıyordu. Bir gerçek varsa, o da bahçeye kaçıp da bir şekilde kurtarılamayan her topun o kemik saplı çakıyla son nefesini verdiği ve kesik bir baş gibi çocukların önüne atıldığıydı.

Şimdi yukarıdan aşağıya bakarken, dördünde de bahçeye inip topu alma isteği vardı, ama nasıl? Aralarında en gözü kara Caner'di. Pratik düşünür ve böyle çetrefil işlerden sıyrılmasını iyi bilirdi. Fakat işin ucunda, bugüne kadar kimsenin izinsiz girmeye cesaret edemediği bahçenin bütün sınırlarını kaplayan dikenli teller vardı. Bir de, işler ters giderse Kertiş'e yakalanma korkusu. Elinde kemik saplı çakısıyla ürkütücü bir görünüydü Kertiş.

İkizlerden Selim, yavaşça aşağıya doğru inmeye başladı. Sonra Nihat, arkasından Gökhan ve en sonunda da Caner, kayarak indiler yamaçtan. Dikenli çitin kenarına gelip başlarını aşağı eğerek çöktüler. Caner'in yüzünde ta en başından beri oraya oturmuş, kararlı bir ifade vardı. İçeri girmek istiyordu, ama bu sıkı örülmüş dikenli telleri nasıl aşabilirdi? Eğer bir yolunu bulup içeri girebilir, hele bir de topu kurtarabilirse mahallede havasından geçilmeyen biri olacağını tahmin ediyordu. Topun gittiği yere şöyle bir baktı. O ayağa kalktıkça, diğerleri daha aşağı çöktüler. Arkasından da, "Niye kalkıyorsun?" diye azarladılar Caner'i. Ama Caner'in yüzündeki kararlılık, üçünde de saniyeler içinde derin bir saygı uyanırdı.

"Bir fikrim var," dedi Caner. Zaten o kararlı bakışların boşuna olmadığını sezen üç arkadaş, Caner'in sözünü kesmeden, dikkatle ağzına bakıyordu şimdi. Sanki Caner bir komutan, diğerleri de bu cesur komutana şartsız şurtsuz bağlılık yemini etmiş askerlerdi... İş o dereceye gelmişti. Caner kısık sesle planını anlatmaya başladı. O anlattıkça, sıraya bindirmişler gibi, arada teker teker kalkıp bahçeye doğru bir bakıyor, Caner'i dinlemeye koyuluyorlardı.

Nihayet planı uygulama aşamasına geçerken, ikizler bahçenin girişine, kiremitli evin olduğu yere yürümeye başladı. Gökhan tekrar yamaca çıktı. Neredeyse her şeyin görüldüğü o yükseltiye. Plan çok basitti: Kertiş şayet evden çıkacak olursa, ikizler bir şekilde onu oyalayacak, ama bunu başaramaz ve Caner'in bulunduğu yere gidişini engelleyemezlerse, o zaman da Gökhan onu gördüğü ilk anda bağırarak Caner'i uyaracaktı.

Caner önce bir tahta parçası bulup, gördüğü en ge-

niş açıklıktan teli aralamaya koyuldu. Kendisinin geçebileceği bir gedik açmaya çalışıyordu ve başardı da. Sürünerek, bahçeden içeri girdi. Topun düştüğü yere hızla koşup işi bitirmeli mi, yoksa sürünerek devam mı etmeli, karar veremedi. Bir süre olduğu yerde kaldı. Biraz toparlandıktan sonra, cesaretini tekrar toplayıp ayağa kalktı ve topu bahçeye düşerken gözden kaybettikleri o noktaya, erik ağaçlarının arasına doğru hızla koşmaya başladı. Ağaçların altına teker teker baktı, ama yok... Top hiçbir yerde yoktu. Belki ağaçlardan birinin dalları arasında kalmıştır diye başını yukarılarda gezdirdi; gene yok. Gittikçe artan heyecan ve üzüntüyle birlikte kalp atışlarının coştüğünü hissetti. İşte tam o sırada, yerdeki kırık ağaç dalını gördü. Çiçekleri henüz üzerinde onlarca meyve taşıyan, yeşil yapraklarla dolu bir erik dalı. Yeni kırıldığı her halinden belliydi. Dalı eline aldı. Daha iyice gelişmemiş, küçük eriklere baktı. 'Bu ağaçların üzerine şiddetle düşen her top, kim bilir böyle kaç dal kırmıştır,' diye düşündü o an. Aslında Kertiş'i hiç sevmiyordu, ama bu küçük dal parçası kimin haklı, kimin haksız olduğu konusunda başka bir pencere açmıştı Caner'e. O kısacık anda, bu hesaplaşmanın içindeyken duyduğu biraz tok, biraz da titrek sesle ırkıldı.

"Demek, içlerinde en gözü kara sensin?"

Caner nasıl olup da diğerlerinin plana uymadığını düşünüp kızarken, aslında topun bahçeye düştüğü ilk andan beri orada olan Mustafa Efendi, elindeki topla birlikte Caner'e yaklaştı: "N'oldu bre? Kireç gibi oldun... Halbusem, demin kurt gibi daldın ya içeri? Korktun mu şimdi?"

Caner, Mustafa Efendi'nin elindeki topa bakarken,

Mustafa Efendi de Caner'in elindeki kırık dala bakıyordu. Sanki o an, duygularını, düşündüklerini birbirlerine anlatan ve birbirlerini anlayan iki insan gibi, biri topu, diğeri de kırık dalı karşısındakine uzattı. Ama Mustafa Efendi elindeki topu verirken, Caner'in uzattığı dalı almadı.

“İstemez...” dedi kırgın bir ses tonuyla. “Arkadaşlarına götür, götür de, anlarlar belki herkesin sevdiği kendine nasıl kıymetli.”

Caner, Mustafa Efendi'nin biraz ötesinde, henüz patlatılmamış topları gördü o ara. Kesilip kesilip önlerine atılan toplar geldi aklına. ‘Demek, bunlar düşerken dal kırmayanlar,’ diye düşündü. Hiçbir şey demeden, elindeki topu açtığı gedikten dışarıya atıp, diğer elinde kırık erik dalıyla sürünerek dışarı çıktı.

Gökhan, sıkı tellerin arasından çıkıp gelen Caner'i ancak görebildi. “Helal len... Kurtarmışsın ya topu. Yağdan kıl çeker gibi, aferin be! Bundan sonra ‘Top Kurtaran’ diyelim sana,” dedi, ağzı kulaklarında gülerken.

Caner asık suratla Gökhan'a baktı. “Atmayın bir daha topunuzu,” dedi. “Bir daha kimse atmasın... Kalelerin yönünü değiştirin, sahayı küçültün. Ama atmayın artık top filan.”

Gökhan bu çıkıştan hiçbir şey anlamadı. Caner geriye dönüp bahçeye, eskinin Kertiş'i, şimdinin Mustafa Emmi'siyle karşılaştığı o ağaçlık yere doğru bakarak, “Biz topumuzu seviyoruz, tamam... Ama Mustafa Emmi'nin de bir sevdiği, sevdikleri var. Atmayalım artık topumuzu...” dedi.

Elinde, henüz çiçeklerini bile üzerinden atamamış onlarca meyve taşıyan kırık erik dalıyla evine doğru yürüdü. ■

Hayal gücünü sembollerle yansıtan öyküleştirme tekniği ve cesareti, dayanışma üzerinden tartışan yaklaşımı nedeniyle...

Bengisu Belen

8. sınıf öğrencisi

Malatya, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

“Bu yarışmaya katılma nedenim ileride iyi bir yazar olmak. Çünkü bu dünyanın umuda, sevgiye, çıkarılacak derslere ve gerçeklere ihtiyacı var. Benimse kelimelerim, insanlara anlatabileceğim hikâyelerim var. İnsanların hayatına dokunmak için içimde bitmek bilmeyen bir istek var. Bu cesaret öyküsü, hayallerim için en küçük, ama en önemli adım. Ben bu koskoca dünyada benden çok uzak olan gökyüzüne ulaşmak isteyen bir papatya olabilirim, fakat cesaretim ve kararlılığım küçümsenemeyecek kadar gerçek.”

KANATSIZ YÜKSELİŞ

Bir kuş kanat çırdı. Rüzgârla savrulan polen, bir çiçeğin tepeciğine konarak cesaretin büyümesine neden oldu. Bu cesaret, kalbinde büyüdü, büyüdü ve tohum oldu. Kökleriyle toprak anadan beslendi, yağmurun suyundan içti ve güneşin tenine işlemesini hissetti. Tohum büyüdü ve tomurcuk oldu. Son bir güçle, onu sarmalamış yapraklarını üstünden attı ve güneşle karşılaştı. Güneşin gözlerini almasıyla, gözlerini kırptı. Gördüğü manzara karşısında hayretle gülümsedi. Mas-mavi zemin, pamuk misali beyaz bulutlar, rengârenk bir kemer... Oraya ulaşmak istedi. Yukarı doğru atıldı, ama hiçbir şey olmadı. Kökleri toprağa sımsıkı sarılmış, bırakmıyordu. Bir daha denedi ve bir daha... Yoruluncaya dek devam etti. Ama sonuç hep aynıydı. Gökyüzüne heyecanla bakan, ama oraya bir türlü ulaşamayan yeniyetme bir papatya... Bu küçük cesur, gökyüzünün hayranlık verici görüntüsüyle benliğini bile unutmuş-

ken, bir ses duydu. Bu ses, yanındaki yaşlı bir papatyadan geliyordu.

“Hoş geldin bahçemize, küçüğüm.” Sesi, sevecen ve güvenilirirdi. Cesur’un içi ısınmıştı.

“Neye bakıyorsun öyle hayretle?” diye sordu yaşlı papatya.

“Yukarıdaki maviliğe bakıyordum. Ne kadar da güzel, öyle değil mi?”

Yaşlı papatya, naif bir kahkaha attı. “Bizler ona ‘gökyüzü’ deriz. Evet, güzeldir. Ayrıca ulaşılmazdır. Ve sana bir sır vereyim mi, küçüğüm? Onun bu ulaşılmazlığı, onu bir zümrüt misali değerli kılar.” Bu sözler, Cesur’u incitmişti. Kötü olduklarından incinmemişti aslında. İncinmesinin nedeni, kelimelerin, bu içini kemiren huzursuzluğa sebep olmasıydı.

“Oraya ulaşmanın hiç yolu yok mu?” diye sordu. Ama aslında, gerçeği istemiyordu. Sadece, ulaşabileceğini duymak istiyordu. Oraya gidebileceğini duymalıydı.

“Hayır küçüğüm,” dedi yaşlı papatya. Ama Cesur bunları duymadı. Yüzündeki kararlılıkla gökyüzüne döndü. Kendi kendine mırıldandı: “Elbette oraya gideceğim.”

“Anne, bak, bahçemizde yeni papatyalar açmış. Hepsi de ne kadar güzel, öyle değil mi?” Eflin, annesini elinden çekiştirerek bahçeye götürüyordu. Ona göstermesi gereken yeni çiçekler vardı.

“Eflin! İşim var, daha sonra,” diyen annesi, elini çekip çalışma masasına dönmüştü.

Eflin kırıldığını belli etmeden dışarı çıktı. Kitabını da yanında getirmişti. Bu ilkbahar sabahı kitap okumak zevkli olacaktı. Ama önce, kütüphaneden aldığı bu es-

ki kitabı incelemeliydi. Üzerindeki, yaşanmışlıklara göz atmalıydı. Kitabın kapağında kırışıklıklar vardı. Tıpkı bir büyükannenin suratında olduğu gibi, bütün yaşanmışlıkları bize anlatan kırışıklıklar.

Ortalardan herhangi bir sayfayı açtı. Kocaman bir kahverengilik vardı. Bu demek olabilirdi ki, bir hanımefendi kahve saatinde küçük bir yaramazlık yaparak kitabını da getirmiş. Okudukları karşısında ağzı hayretle aralanınca, dudaklarından bir damla kitaba düşmüş. Büyük bir damla. İlerledi. Daha ilerilere gitti. Küçük bir iz vardı. Bu da, bir çocuğun gözyaşığıydı herhalde. İleride bir sayfa bükülmüştü. ‘Daha sonra okurum’ umuduyla bükülen bu sayfa, okuruyla bir daha buluşmadan kitap kütüphaneye gönderilmiş olabilirdi. En son, kitabı bağrına bastığında, hafif ve hoş bir koku geldi burnuna. Bir erkek parfümüydü. Bir beyefendi, kitabı birtirdikten sonra ona sarılmış ve uyumuştur belki de.

Eflin hafifçe gülümsedi. Tam kitabını açmış, okuyacakken, bir papatyaya ilişti gözüne. O da hepsi gibi beyaz yapraklara ve sarı bir burna sahipti, ama diğerlerinden bir farkı vardı: Hepsinden daha dik, daha güzel duruyordu.

Eflin koşarak eve gitti. Mutfaktan, mor renkli, üzerinde kuş deseni olan bir vazo aldı. Bahçeye indiğinde, tıpkı babasının ona öğrettiği gibi, küçük bir kürekle çiçeği kökünden çıkardı ve vazosuna yerleştirdi. Odasına doğru koştu. Camının kenarına koydu. Sandalyesini camının önüne çekerek oturdu. Papatyayı izlemeye başlamıştı. ‘Keşke dile gelse de konuşsa benimle,’ diye düşündü Eflin. Onunla konuşsa, ona arkadaşlık etse ne kadar da güzel olurdu. Ona bu durumunun nedenini sorardı.

“Merhaba.” Eflin, düşünceleri arasında bir ses duyuyordu. Küçük, narin bir ses. Arkasına baktı. Kimse yoktu. Ve bir daha duydu.

“Merhaba.”

Eflin şaşkın şaşkın etrafına bakarken, gözü papatyaya takıldı. Olabilir miydi? Bir daha etrafına bakındı. Konuşan, kesinlikle önünde duran papatyaydı. Eflin, korkması gerektiği halde bu kadar sakin durmasına şaşırılmıştı.

“Sen... Sen mi konuştun?” dedi papatyaya doğru. Gözleri kocaman açılmıştı. Bu, yalnızca okuduğu kitaplarda olmalıydı, gerçekte değil. Ama olmuştu işte. Karşısında bir çiçek ona cevap veriyordu.

“Evet, bendim konuşan. Beni neden buraya getirdin? Yoksa gökyüzüne daha yakın olmam için mi?”

Eflin kafasını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Bugün hava çok güzeldi. Masmaviydi. “Neden gökyüzüne yakın olmak istiyorsun ki?”

Papatya iç çekti. “Baksana ona. Ne kadar da güzel. Onun yanına gitmeyi çok istiyorum. Ve bir gün gideceğimden de eminim.” Küçük papatyanın sesi, ne denli kararlı olduğunu niteler tondaydı. Eflin papatyanın kırılmasından endişe etse de, ona gerçeği söylemeye karar verdi.

“Üzgünüm ama oraya gidemezsin. Gitsen bile yaşayamazsın. Bence bu istediğinden vazgeçmelisin.”

Papatya sinirlenmişti. “Neden herkes cesaretimi kırmaya çalışıyor? Beni vazgeçiremeyeceksiniz.”

Eflin onun bu kadar cesur ve kararlı olmasından etkilenmişti. ‘Keşke ben de onun gibi olabilsem,’ dedi içinden. Hayatı söz konuşuyken bile, istediğini elde etmeye bu kadar kararlıydı. Eflin ise her işte, küçük bir

engel dahi çıksa vazgeçiyordu. O an, papatyaya yardım etmeye karar verdi. Papatyayı gökyüzüne kavuşturacaktı. Ona döndü. “Hadi, seni oraya götürelim,” dedi. Parmağıyla, onlardan binlerce metre uzaklıktaki sonsuz maviliği işaret ediyordu.

Günler günleri kovaladı. Bu sırada, Eflin ve papatya dostluğu ilerlettiler. Sırdaş, yoldaş oldular birbirlerine. Her gün planlarını da bir adım daha ilerlettiler. Papatya artık çok daha fazla umutlanmıştı. Onun bu halini görmek Eflin’i çok mutlu ederken, bir yandan da onu bir daha göremeyecek olmanın hüznünü yaşıyordu. Ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordu. Yine planlarını bitirdikleri bir gün, Eflin mutfağa, yemeğini yemeye gitti.

Ailecek sofradaydılar. Babası, güzel bir tebessümle sordu: “Eflin, annen bugünlerde odadaki papatyayla çok ilgilendiğini söyledi. Bunun nedeni nedir?”

Eflin çiğnediği lokmayı yutar yutmaz, hevesli bir şekilde babasına cevap verdi: “Odamdaki papatya gökyüzüne gitmek istiyor. Ben de ona yardımcı oluyorum babacığım.”

Eflin yemeğine devam ederken, annesi ve babası telaşla birbirlerine baktılar. Annesi çatalı masaya bıraktı ve Eflin’e döndü. “Eflin’cim, papatyaların birer bitki olduğunu ve konuşamadıklarını biliyor olmamız gerekmez mi?”

Eflin yutkundu. “Evet, ama o farklı. Benimle konuşuyor ve tek isteği de gökyüzüne ulaşmak.” Annesi tam ağzını açmış, ikaz edecekken, babası yapmaması gerektiğini belirten bir ifadeyle ona baktı. Tedbirli ve sevecen bir şekilde konuştu: “Eflin’cim, bu küçük papatyanın tek isteğinin gökyüzüne ulaşmak olduğunu

söylemiştin, öyle değil mi?” Eflin başıyla onaylayınca, devam etti: “Ama tatlım, hiç düşündün mü; bu papatya, toprağından ayrıldığı zaman solacaktır ve...”

Eflin, babasının sözünün bitmesini beklemeden atıldı: “Evet biliyorum. Ama bu, onun fikrini değiştirmiyor. Baba, o çooooook cesur. Ve oraya gitmeye de kararlı. Bana hep, ‘İyi bir arkadaş olmak, arkadaşının kararlarına arka çıkmaktan, ona yardım etmekten geçer,’ demez miydin? Tamam işte, ben de öyle yapıyorum.”

Babası, Eflin’in yüzündeki hüznü karışık gurura baktı. Bunu mahvedemezdi. Şimdilik böyle kalabilirdi. “Vay canına, sen gerçekten de çok iyi bir arkadaşsın, Eflin. Seni kutlarım.”

Eflin mutlu olmuştu. Yemeğe geri döndüler.

Mehmet Bey –Eflin’in babası– atölyesinde oturmuş, boş tuvalini seyre dalmıştı. Birkaç aydır böyleydi. Renk renk boyalar arasında hiçbir şey yapmadan oturuyordu. İlham perisiyle bu sıralar arası pek iyi gibi değildi. Atölyesinden çıktı ve kızının odasına gitti. Eflin çoktan uykuya dalmıştı. Yorganını düzelterip alnından öptü. Camın kenarındaki papatyaya doğru ilerledi. Eflin’in almaları için ağladığı, pembe, küçük gece lambası, çiçeğin başındaydı. Odadan çıktı.

Ve işte o gün gelip çatmıştı. Eflin, arkadaşını gökyüzüne doğru, sonsuza kadar uğurlayacaktı. Üzgündü, ama bunu ona belli etmemeliydi.

“Selam, Cesur. Nasılsın bakalım, gitmeye hazır mısın?”

Papatya çok heyecanlıydı. “O kadar mutluyum ki Eflin. Sonunda oraya ulaşacağım.”

Bir sessizlik oldu aralarında. Papatya tekrar konuştu: “Eflin, seni özleyeceğim.”

Eflin başını salladı. “Evet, ben de.”

Yavaşça pencereyi açtı. Bir güvercin salına salına papatyanın yanına kondu. Eflin nazikçe papatyayı eline aldı ve güvercinin gagasına bıraktı. Kuşun ve en yakın arkadaşının uzaklara gitmesini izledi. Çok uzaklara.

Papatya gitgide yaklaşıyordu gökyüzüne. Gözleri daha çok kamaşıyor, kalbi daha hızlı atıyordu. “Sonunda,” dedi, “sonunda kavuştum sana.” Mavi bir örtü sarıp sarmaladı bu küçük Cesur’u. Papatya çok yorgun olduğunu hissetti. Uyuması gerekiyordu. Direnmedi. Kalbindeki mutluluk, zafere ulaştığını söylüyordu. Son bir defa dilek diledi: “Eflin... kendine iyi bak dostum. Her zaman arkadayım. İstedikinin peşinden git. Cesur ol, Eflin. Seni kararlarından vazgeçirmeye çalışacak hiçbir şeye kulak asma.”

Eflin ağlamaklı bir şekilde babasının atölyesine girdi. Gördüğü manzara karşısında kalakaldı. Karşısında maviler içinde bir tuval vardı. Mavilerin arasına beyazlıklar serpiştirilmişti. Narin tüylere benzeyen, güzel iki kanat vardı ortada. Ve bir şey daha... Yapraklarını bir bir döken, mutlu bir papatya... Ona büyük bir minnettarlıkla bakıyordu. İşte, en altta da bir kız vardı. Kıvrık, dağınık saçlarıyla, sımsıkı bir kitaba sarılmış, gökyüzüne bakıyordu. Omuzları dimdikti. Ne kadar da güçlü duruyordu. Ve yanlarındaki büyülü renklere baktı. Mor, turuncu, yeşil... Adeta dans ediyorlardı.

Eflin arkasından gelen ayak seslerine doğru döndü. Babası tam karşısında, ona bakıyordu. Eflin de babasına baktı.

“Baba... papatyalar ölür mü?” ■

Çocuğun iç dünyasındaki çatışmaları yansıtmayı, korkuların üstüne gidildiğinde aşılabileceğini göstermesi, güçlü öykü dili ve akıcı anlatımı nedeniyle...

Cem Demir

6. sınıf öğrencisi

İzmir, Menemen,
Egekent 2 Ortaokulu

“‘Memo’yu dinliyorlardı. Kaçış öykülerini merakla, sevdasını ilgiyle, çocukluğunu gülererek,’ diye yazmıştı Güzelce’de Bir Kaçak, Memo romanında Zeynep Cemali. Ben de annemin çocukluğunu gülererek dinliyorum. Bu öyküyü de annemin bir çocukluk anısından esinlenerek yazdım. Her yıl dört gözle İzmir’e kitap fuarının gelmesini bekliyorum. Yazarlarla tanışıp, aldığım kitapları imzalatmak beni çok mutlu ediyor. Hayatın sırlarını saklayan canım dostlarımı eve götürüp okumak için sabırsızlanıyorum. Öykümün başlangıcı da kitap fuarına dayanıyor. Günışığı Kitaplığı’nın standından bana verilen 2014 Ödüllü Öyküler Kitapçığı’nı okudum. Ben de tüm cesaretimi toplayarak cesaret temalı yarışmanıza katılmaya karar verdim. Zeynep Cemali’nin tüm kitaplarını büyük bir zevkle bir solukla okudum. Günışığı Kitaplığı’na böyle büyük bir yazarı unutturmadığı için teşekkürlerimi sunuyorum.”

HARKIT, HARKIT, TORBANI SARKIT!

“Off ya! Yine öğlen uykusu,” diye sızlandım. Uyumak istemiyordum. Anneannem niye anlamıyordu ki... “Söz anneanne, siz uyurken hiç sesimi çıkarmayacağım. Sessizce resim yapıp, kitabımı okuyacağım,” diyordum ama, “Olmaz, öğlen uykusu çocukların boyunu uzatır, mutlaka her çocuk yazın uzun günlerinde uyumalı,” diyordu anneannem. Her yaz tatili, iki aylığına anneannelere gidiyorduk. Anneannem ve dedem öğle yemeklerini yedikten, çaylarını içtikten sonra bir iki saatliğine öğlen uykusuna yatarlardı. Onları uyandırmayalım diye bizleri de uykuya davet ediyorlardı. “Bak, ablan ve kardeşin çoktan uyudu, kapat gözünü. Uykun gelmiyorsa koyunları say. Bak, şimdi deden kızacak.” Her gün aynı sözler birbirini izliyordu. Direnince, anneannem hemen, “Harkıt’ı çağırırım bak, kapat gözünü,” deyip beni tehdit ederdi. Harkıt’ın adını duyar

duymaz gözümü sımsıkı kapardım.

Kimdi bu Harkıt? Anneannem için elbette süper bir kahramandı. Uyumamız için veya çok kudurduğumuzda başvurduğu en yakın kankasıydı. Benim için ise damda yaşayan, kocaman simsiyah tek gözü ve sırtında kamburu olan, uzun kuyruklu, derisi kıllarla kaplı, uzun tırnaklı devasa bir yaratıktı. Tüm öcülerden daha heybetli, tüm ucubelerden daha gizemliydi. Anneannem, “Bak, çağırırım,” dediğinde betimiz benzimiz atar, gözlerimiz pörtlerdi. Eğer anneannemi takmazsak, kudurmaya devam edersek, sesini, gizemli bir ton katarak kısıp da, “Harkııııt! Harkııııt! Bacadan torbanı sarkıt! Çocukları al da git!” demesiyle suspus kesilir; gözlerimiz bacada, kapı deliğinde, pencerede, her yerde Harkıt’ı tarardı. O an bizi Harkıt’ın izlediğini düşünür, her an herhangi bir delikten sarkmasını beklerdik.

Üç kız kardeşin ortancasıydım ben. Ablam benden iki yaş büyüktü. Kardeşim ise dört yaş küçük. Çaktırmıyordum ama aralarında en korkakları bendim. Ablam, benim kadar korkmasa da bazen onun da gözleriyle Harkıt’ı aradığını fark ederdim. Kardeşim küçük olduğu için iki dakika sonra Harkıt’mış, sarkıtmış unuttuverirdi. Olan bana olurdu. Öğlen uykularında, korkudan kafama yorganı geçirir; Harkıt’ın gelip yorganı açmasını, o korkunç yüzünü, dişlerini göstermesini, uzun tırnaklarıyla bana dokunmasını korkuyla bekler, yorganın altında terden sırlıslıklam olurum. Nefesimi bile sessizce alıp verirdim. Kulağım en ufak bir sese dikkat kesilirdi. Bir ses duysam ânında üç kulhuvallah, bir elham okurdum.

Bir akşam, anneannem ve dedem, bahçeye Hakkı Amcalar’ı davet etmişlerdi. Anneannem yataklarımızı ha-

zırladı. Dedemle birlikte bize iyi geceler öpücüğü verip bahçeye indiler. Ablam, fırsat bu fırsat, beni sıkıştırma-ya başladı. Bu gece Yunanistan'dan hortlaklar geleceğini, kutsal kadının bu gece çocukları toplayacağını söylüyordu. Uyardım onu. "Bak, beni korkutma, kötü olur..." dedim. Dinlemedi. Devam etti. Dedemlerin evi iki katlıydı. Üst katta yatak odaları, alt katta salon, mutfak ve tuvaletler vardı. Eee, o kadar korkutmaya, benim tuvaletim gelmişti.

Ablama, "Hadi, beni korkuttuğun gibi, tuvalete de götür," dedim. Benimle birlikte aşağıya gelmesini istedim. Ablam, düştüğüm duruma kahkahalarla gülüyor, eğleniyor, "korkak tavuk" diye dalga geçiyordu. Sonra damarımın bastı ve beni can evimden vurdu. "Harkıııt, Harkıııt! Anneannem seni çağırıyor, 'Torbasını da kapsın gelsin, bacadan dalsın,' diyor," diye fısıldamaya başladı.

O karanlıkta, Harkıt adını duyunca daha bir korkmaya başladım. Az kalsın, altıma kaçıracaktım. Koridordaki gece lambası yanıyordu, ama tüm eşyaların gölgesinde Harkıt'ı görmeye başladım. Ablamı defalarca uyardım, ama beni dinlemedi. "Eee, sen kaşındın, yetti be!" diyerek, elime geçen terliği karanlıkta rastgele ablama doğru fırlattım. Tüm cesaretimi toplayarak, "Yeter yaaa, Harkıt da neymiş? Gelsin, torbasını da getirsin. Alsın beni nereye götürürse götürsün, altıma yapacağım ya!" diye haykırarak ve tuvalete kadar olan tüm ışıkları yakarak, söylene söylene alt kata indim. İnerken ablamın çığlıklarını, "Ay gözüm, yetişin!" diye yakarışlarını duydum. İlk önce, numara yaptığını düşündüm.

Anneannem ve dedem bahçeden ablamın sesini

duymuş ve yukarı benden önce çıkmışlardı. Dedem, ablamı apar topar doktora götürdü. Giderken, bana da, kızgın bir ses tonuyla, "Beni bekle, uyuma sakın!" dedi. Dedemin bakışlarından, hele ki, "Beni bekle," demesinden çok korkmuştum. Dedem bizimle arkadaş gibiydi. Tüm oyunlarımıza katılıp bizimle evcilik bile oynardı. Ona çamurdan yaptığımız köfteleri ikram ederdik. O da yemiş gibi yapıp, "Elinize sağlık kızlar, çok nefis olmuş, neredeyse parmaklarımı da yiyecektim," derdi. Dedemin bana o anki bakışını hiç unutamıyorum. Çok kızmıştı. "Emanet çocuk, bir şey olursa ane ve babasına ne deriz?" diyordu anneanneme.

Geri dönmelerini, köşedeki tek kişilik koltuğun arkasında bekledim. Biraz sonra zilin sesini duyar duymaz koltuğu kendime doğru çektim. İyice köşeye siper etmişim kendimi. Dedem bana yüksek bir ses tonuyla, oradan çıkmamı söyleyince, süt dökmüş kedi gibi koltuğun arkasından çıktım.

Dedem, "Bak marifetine, beğendin mi?" diyerek ablamı gösterdi. Suçlu bir ifadeyle ablama baktım. Terlik gözüne isabet etmiş. Gözü mosmordu. Onu öyle görünce yaptığımdan çok utandım. Ablam, dedeme olanları anlatmış yolda. Dedem, ikimizin de suçlu olduğunu, sarılıp barışmamızı, bir daha böyle bir olayın yaşanmaması gerektiğini söyledi.

Dedemin gözü önünde sarıldık. Huylu huyundan vazgeçmezmiş; ablam kulağıma, "Harkıt'ın sana selamı var," demez mi? Ben de, "Sen de selam söyleseydin, bir gün evcilik oynamaya beklediğimi de ekleyseydin," deyince ablam şaşırıldı. Evet, artık korkmuyordum. Harkıt'ın bir hayalden ibaret olduğunu, gerçeklerle hayallerin karıştırılmaması gerektiğini anlamıştım. O gece

ablam beni korkutmasaydı, tüm cesaretimi toplayıp tuvalete yalnız başıma gitmeseydim, daha çok zaman yorganın altında terleyecektim.

O günden sonra, koridordaki ışıkları açmadan da tuvalete gittim. Korkuların üstüne giderek onları aşabileceğimizi öğrenmiştim. Olan ablamın gözüne olmuştu, ama Harkıt'ı bacanın içine tıkmıştım. Artık anneannemle anlaşma yapmıştık. Onlar öğlen uykusuna yattıklarında ben sessizce kitabımı okuyacaktım.

Aradan yıllar geçti. Bazen Harkıt'ı özlüyorum. Harkıt, çocukluğumun yarattığı, güzel bir anı bende. Şimdi kim bilir nerede? Hangi bacadan, hangi çocuğu korkutuyor. ■

2015

OKUMALIK ÖYKÜLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
2015 Seçici Kurulu'nun
yayımlanmaya değer
gördüğü 7 öykü.

Aslin Çizmeciyan

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Esayan Ermeni Ortaokulu

TÜNELDEKİ ÇOCUK

“Gitmeyeceksin Eda. Son sözü söyledim. Gitmeyeceksin.” Mavi gri tonlarındaki gözlerini sonuna kadar açarak, öfkeyle kafasını bana çevirdi. Ani bağırmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Aslında ben, düşüncelerim ve hayallerimle mutluydum. Veya iç sesimle kavga etmek hoş oluyordu. Okulun bir an önce bitmesini isteyip deli gibi üniversite hayali kurmam çok mu anormal bir şeydi? Anlamıyordum.

Sinirlenip bağırmasından dolayı yüzü gerilmiş, gözaltlarındaki torbalar belirginliğini yitirmişti. Odadaki hafif esinti, siyah beyaz saçlarını yavaştan geri atıyordu. Koltuğun kenarına tutunup hızla ayağa kalktım. Ayağa kalkıp tam önümde durdu. İşaretparmağını havaya kaldırarak konuştu: “Sen sırf üniversite hayatı yaşamak için çalışıyorsun. Yoksa gelecek, meslek senin umurunda değil. Eminim ki, benim senin için verdiğim onca para bir ateşte yanıp, kül olup gidecek. Hele ki bu durumu-muzda!”

Konuşmasını algıladıktan sonra, silkelenip bir iki adım geri gittim. Koltuğa yavaşça oturup dirseklerimi dizlerime koyarak, yüzümü avuç içlerime gömdüm. “Gerçekleri söylemem canını acıttı, değil mi?” dedi. Kı-zarmış gözlerle –tahminimce kızarmışlardır– hırsla kafamı ona çevirdim. “Benim zihnimde tasarladıklarına, hayallerime ve hayatıma sen karışamazsın.” Gözleriyle etrafı süzerken, arada hâlâ kıkırdıyordu. “Neden gülü-yorsun? Gülünecek bir şey yok.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. Bir yandan ayağımla ritim tutarken, gözle-rimi ondan hiç ayırmayarak, vereceği tepkiyi ölçmeye çalışıyordum. “Çünkü bayan çokbilmiş, annenler seni bana emanet etti.” Klasik cümlesine karşılık olarak göz-lerimi devirmekle yetindim. Hızlı girişimle merdivenle-re yöneldim ve tirabzandan destek alıp süratle, basamakları adımlarımla döverek odama geldim. Küçük sırt çantamı omuzuma atıp hızla kendimi evden dışarı attım. Daha fazla yanında durursam kontrolümü kaybe-decektim.

Evimizin çaprazındaki banka yönelip, sakinleşmek için biraz oturmaya karar verdim. O sırada adımın seslenilmesiyle arkamı döndüm. Kimse yoktu, fakat ismim bir kere daha kuvvetli bir şekilde söylenmişti. Kulağım-da netleşen sesin Bayan Sözeri’ye ait olduğunu anlamıştım. Gülümsemeye çalışıp eliyle yanına gelmemi istedi. Nefesimi bıkkınlıkla verip evlerinin girişine yö-neldim. Kapı zilini bir kere çaldıktan sonra bir adım geri çekildim. Tebessümle kapıyı açıp beni içeri aldı.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda, elmacık kemikle-rindeki ıslaklığa aldırmadan gülümsemeye çalıştı. “Be-nim oğlumun, Eren’in böyle bir duruma düşeceğini kim bilebilirdi?” Söylediğinin ne anlama geldiğini düşün-

düm, birkaç saniye için. Söz konusu, tanışmadığım, görmediğim oğluydu. “Şunu unutma ki, tatlım,” dedi derin bir nefes almadan önce, “nasıl biri olduğunun, nelere sahip olduğunun hiçbir önemi yok. Benim oğlum o lanet odadan çıkmıyor, konuşmuyor.” Bana gülümsemeye çalışmıştı, ama elmacık kemiklerinden çenesine süzülen damlalar, onu engelledi. Ellerimle oynamayı kesip, gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Nefesimi verip parmaklarımla oynamaya devam ederken, merak ettiğim soru ağzımdan bir anda çıkıverdi: “Şey, onun problemi nedir?” Utanarak, kafamı ona çevirdim. Merakın ötesinde, vücudumu merhamet duygusu kaplamıştı. “‘Sosyal fobi’ denilen o şey, onu ele geçirmiş durumda. Doktorumuz bunun travmaya bağlı, geçici konuşma kaybının bir sonucu olduğunu söyledi. Tekrar insanların arasına dönebilmesi için onun da çaba göstermesi gerekiyor, ama o istemiyor. Her şeyden nefret ediyormuş gibi davranıyor. Tek yaptığı, tüm gün odasında kitap okumak. O lanet kitaplarını atmayı denedim, ama bana sarılıp ağladı.” Dayanamayıp yanına gittim ve kollarımı ona doladım. Ağlayanlara zaafım olduğu için, bu kaçınılmazdı.

Odamda dönüp duruyordum, ama bunun hiç faydası olmuyordu. Bayan Sözeri cümlesini tamamlar tamamlamaz kabul etmek nasıl bir saçmalık? Büyükanem beni mahvederdi. Ayrıca, söz konusu olan oğlunu tanımıyordum bile.

Telefonumun sesiyle irkildim. Arayan Bayan Sözeri’ydi, muhteşem! “Hayatım?” dedi endişe dolu sesiyle; büyük ihtimalle, verdiğim karardan pişman olduğumu düşünüyordu, doğru tespit. “Ah merhaba.” Kendime gelip bir şeyler söylemem birkaç saniyemi almıştı. “Dü-

şünüyordum da, sen ve Eren tanışmalısınız,” dedi.

Büyükanem Aslı’dan almam gereken birkaç ders notu olduğunu söyledim. İtiraz edecek gibi görünse de, isteksizce kabul etmişti. Eve vardığımda, Bayan Sözeri gergin görünüyordu. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu, beni bahçe kapısından içeri alırken. “Daha önce tanışmadığım biriyle tanışacakmış gibi hissediyorum,” dediğimde kahkaha attı. “Kendin ol, sahte davranışlardan hoşlanmıyor. Dürüst ol,” dedi büyük bahçede yürümeye devam ederken. “Ve son bir şey daha.” Kaşlarımı kaldırıp, merakla, söyleyeceği şeyi bekledim. “Kitaplarına sakın dokunma, ne olursa olsun onlara dokunma, tamam mı? Bu onu deli ediyor, onu kazanmadan kaybetmek istemezsin, değil mi?”

Bayan Sözeri sıcak bir gülümsemeyle içeri girip, girişteki ahşap merdivenlere yöneltti beni. “Eren bunlara ‘cennete giden merdiven’ diyor,” dedi sol eliyle işaret ederek. “Sosyofobik biri olduğunu da göz önünde bulundurursak, odasını fazlasıyla seviyor.” Gülümsedim. İki üç basamak çıkmıştım ki, Bayan Sözeri kolumu kavradı. “Son bir şey daha; ondan nefret etmen için elinden geleni yapacaktır. Ama senin vazgeçmeyeceğini umuyorum.”

Tarif ettiği gibi, üçüncü kapının önünde durdum ve kapıyı çalıp birkaç saniye bekledikten sonra içeri girdim. Yanına yaklaştığımda saçları dikkatimi çekti, kopmuş gitar tellerine benziyorlardı. Duvarlarda, lacivertin üzerinde minik beyaz yıldızlar bulunuyordu. Oda, büyükanmemle oturduğumuz evin iki odasına eşdeğer büyüklükteydi. Sol tarafımda uzun, büyük bir kütüphane duruyordu ve içinde yüzlerce kitap vardı. Eren’in yatağının yanındaki koltuğa gidip oturdum. “Gerçekten

güzel bir oda,” dedim ortamı ısıtmaya çalışarak. “Cennete giden merdiven’ demekte kesinlikle haklısın.” Gözucuyla bana baktıktan sonra kitabını okumaya devam etti. “Ben Eda. Eda Kısakürek ve Necip Fazıl’la bir ilişkim yok.” Berbat bir espriydi, umutsuz Eda! Oturduğum yerden kalkıp karşıdaki duvarda asılı, el yazısıyla yazılmış yazının yanına gittim. Siyah zemine beyaz renkle, “Kaldı ki ben içimde gezinmekten yoruldum” yazılmıştı. “Edip Cansever,” dedim olduğum yerde durup duvarı işaret ederek. Kitaptan kafasını kaldırdı ve kısa bir süreliğine gözlerime baktı. Uzun ve kemikli parmaklarını havaya kaldırıp, dalga geçercesine beni alkışladı. Ben de oyunu bozmayarak eğilip reverans yaptım. Kitabını yatağının üzerine bırakıp, komodinin üzerinde duran siyah deftere uzandı ve bir şeyler yazdıktan sonra, sol elinin işaretparmağıyla gelmem için işaret verdi. Benimle iletişime geçtiğine şaşırıp yanına gittim ve defteri aldım. “Dürüst ol. Annem sana ne kadar ödüyor? Gerçekten merak ediyorum da, seni bilgilendirmek için sana her ayrıntıyı anlatan bir kitap hazırlamış olabilir mi?” “Bayan Sözeri bana kesinlikle para ödemiyo,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Ve...” Ne? O, az önce hiçbir şey demeden çıkmış mıydı?

Nefesimi verip arkamı döndüm. Rahat olmalıydım. Kütüphanenin görünümü kusursuzdu. Bir kitap alırken, korku tüm kanımda dolaşıyordu. Bayan Sözeri’nin “kitaplara dokunma” uyarısını hatırlıyordum. Elimdeki, Sabahattin Ali’nin *İçimizdeki Şeytan* kitabından birkaç satır okudum. Eren’le kitap zevklerimiz uyuştüğünü görmek garip hissettirmişti. Bu çocuğu tanımalıydım.

Odaya girdiğinde kilitlendim. İstemsizce, bedenimi bir endişe kaplamıştı. Eren’in yüzündeki gülümseme

soldu. Ne yapacağımı bilemezken, kolum kütüphaneye çarpmıştı. Birkaç kitap gözümün önünde yere düşerken, ne yapacağımı düşünmeye başladım. Eren iki eliyle kafasını tutup yere oturdu. Kitapları toplamam gerekiyordu, ama yapamadım, kilitlenmişim. Ev, Eren’in iniltileriyle doldu. Titriyor ve bağırmaya çalışıyor, ama yapamıyordu.

Odaya koşarcasına giren Bayan Sözeri, kapının eşinden bana ve oğluna baktı. Kitapları gördüğünde yüzü Eren’inki gibi bir ifadeyle kaplandı. Koşarak oğlunun yanına geldi ve ona sarılıp sakinleştirmeye çalıştı, fakat Eren daha da kötüleşiyordu. Kanım donmuş, olayların etkisiyle öylece kalmışım. “Ben...” dedim, ama devamı gelemedi. Kapıdaki güvenlik görevlisi beni evden dışarı çıkarırken, tek hatırladığım Eren’in sessiz bağırışlarıydı.

Bu başarısız tanışmanın üzerinden iki hafta geçmişti. Merakım takıntıya dönüşmüştü. Bayan Sözeri’nin iki hafta sonraki daveti beni rahatlatmış ve heyecanlandırmıştı.

Zili çalmadan önce, elimdeki paketlere son bir defa baktıktan sonra derin bir nefes aldım. Hava dondurucu derecede soğuktu. Bayan Sözeri incilerle süslenmiş kazağıyla kapıda beni karşıladığında, yüzünde her zamanki o tatlı gülümseme yoktu. Hediyelerini yere bırakıp koltuğa oturdum.

“Gördüğün manzara, sanırım uyarımın ciddiyetini anlamana yetmiştir.” Yanındaki kumandayı önündeki sehpaye bıraktıktan sonra sırtını koltuğa yaslamasını ve devam etmesini bekledim. “Buradasın. Çünkü o istedi. Anlayamadım, ama hiç önemli değil; ilk kez böyle bir şey oldu,” dedi ayağa kalkarken. “Sadece, o kitaplara

dokunmayacaksın. Bu basit bir istek.” Başımı, onaylarcasına, hızlı bir şekilde salladım. “Ben, ben çok özür dilerim,” diyebilirdim. “Özür dilemen gereken kişi ben değilim, biliyorsun.” Bazı davranışları sinir bozucu olabilirdi, fakat o, oğlunun iyiliğini, eski haline dönmesini her şeyden çok istiyordu.

Derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım ve içeri girdim. Yatağa uzanmıştı ve bakışları benimle buluştu. Yanına ilerlerken gülümsemeye çalıştım. “Ben bunu getirmiştim,” dedim elimdeki paketi işaret ederek. Pastanın görüş alanına girdiğine emin olana kadar yaklaştım. Pastanın üzerinde, “Üzgünüm, Çok Meraklıyım” yazıyordu. Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Ve bir de bu var,” dedim elimdeki kitabı havaya kaldırırken. “Belki okumak istersin diye aldım. Okuduğunda beğenmezsen, lütfen bana söyleme. Beş saat boyunca sana bu kitabın ne kadar mükemmel olduğunu anlatabilirim.”

“İyi olduğuna emin misin, Eda?” Eren, elindeki kâğıdı bana gösterdiğinde suçlulukla gülümsedim. “Bu, benim özür dileme yöntemim. Çok üzgünüm. Ama bilirsin, merak ettim. İflah olmaz meraklının biriyim.” Kahkaha attığında ona katıldım.

Gülümseyip, aldığım Sait Faik’in *Tüneldeki Çocuk* kitabını eline aldı ve biraz göz gezdirdi. Değişen mimiklerinden, beğendiğini anlamıştım. Dışlerini göstererek güldüğünde, zümrüt yeşili gözlerine takılmıştım.

Kafamı ona çevirdiğimde ıslak, yeşil gözlerle bana baktığını gördüm. Ağlamıştı, bu beni üzdü. Ama her şeye rağmen, zümrüt yeşili gözleri, ıslaklığın verdiği parlaklıkla ışıltıyordu. Gökyüzüne baktığınızda gördüğünüz en parlak yıldız gibi. Onunla aramdaki bu kısacık sürede kurulan bağın anlamını düşünüyordum. Bu,

kitap sayfalarının üzerindeki bir cümleye farklı yerlerde ve zamanlarda bakan iki farklı gözün birbirini o cümlelerle tanımasıydı.

Bu ziyaretlerin arası oldukça kısalmıştı. Eren dünyayı yavaş yavaş yeniden keşfediyor, mahalleliyle selamlaşıyordu bile. Sesini duyuyorduk artık. Oysa ben bunun için ona tek bir cümle kurmamıştım. Bunun nasıl olduğunu yıllar sonra anlayacaktım. O ses yarışmasından sonra.

Seçmelerin üç hafta sonra olacağı aklıma geldikçe daha çok stres yapıyordum. Sanki oraya çıkacak ve şarkı söyleyecek olan bendim. Sesi gerçekten çok güzeldi, kalındı, ama bu, sesini daha da güzel yapıyordu.

Kalabalık olduğu için, Eren başını eğerek yürüyordu. Koluna dokunup kafasını kaldırması için uyarıda bulundum. Ortak yönlerimiz ve bana karşı içinde beslediği güven, onu cesaretlendirmişti.

“Eren Sözeri” isminin çağırılmasıyla, Eren tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. Kâğıttan çay bardağını çöp kutusuna atıp bana baktı. Gülümseyip sıkıca ona sarıldıktan sonra, kulağıma fısıldadı: “Ortak yönlerimiz ve bana karşı içinde beslediğin güven bana cesaret denen şeyi öğretti. Cesaret güvenmekmiş.” Gülümseyip, görevlinin ona uzattığı mikrofonu aldı ve yavaş ama büyük adımlarla sahneye çıktı. Bayan Sözeri bana sıkıca sarıldığında gözlerim dolmuştu.

Eren’in hiç bilmediği bir şey vardı. O da, onun da benim hayatıma getirdiği güven ve cesaretti. Ve bugün üniversiteden mezun olurken, bunun biraz da Eren’in bana duyduğu güven sayesinde olduğunun farkındaydım. Onunla tanışana kadar hiç desteklenmeyen ve kimsenin ilgisini çekmeyen kitap hayatım, meğerse be-

ni başkalarından ayıran en ayırt edici özelliğimmiş.

Saçlarımı taradım ve gözüm, masamın üzerindeki takvimin o güne ait sözüne takıldı: “Bşkalarına bir şeyler vermek için harcanmadığı sürece, hayat yaşamaya değmez.” Babaannemin yanağına son bir öpücük kondurup dışarı çıktığımda, yıllar önceki o cümleyi tekrarlıyordum: “Cesaret, güvenmektir.” ■

Damla Ataşer

8. sınıf öğrencisi
Adana, Gündoğdu Koleji

SICAK KARANLIK

Hava yağmurluydu. Ensesinden akarken, kendini saklayabilmek için çırpınan ter damlalarını gizliyordu yağmur. Bir pıtırı seli, vadinin sarp kayalarına çarpa çarpa yerle yeksan oldu. Küçük kızın avuçlarını sarmış bir miktar çamur ve kanlı sıyrıklar bulantılı havada hayal meyal belirginleşirken, tüyleri diken diken eden bir kuş cıyıklaması havada yayıldı. Kuş, yavaş davranmayarak, kıza doğru dev kanatlarını çırpımaya başladı. Kız, iri çırpınışlar sergileyen beyaz kuşa uzanmaya çalışırken, bayırdan aşağı onunla beraber yuvarlanmış bisiklet kalıntısına gözü çarptı. Kaygan zeminde dengesini kaybetmiş, ardından fena düşmüş olmalıydı. Belki de bu hazin kazayı düşünmek istemediğinden, olay yerinden olabildiğince kaçırıp gözlerini. Şimdi, ak bir buğu kümesini andıran, hareketli tüylerin kendine yavaşça uzandığını düşlemek daha hoş görünüyordu gözüne. Kafasını kaldırmak için çabalamaktan bitap düşmüş boynunu serbest bıraktı. Yere bakan gözleri, bir

çift pençenin sardığı bedeninin yükselişini, uzaklaştığı zeminde titreşen su birikintisinden seyretti. Ne kadar uğraşmaya meraklı olmasa da, denediği kaçış hamlelerini teninin altındaki acı bastırdı. Şimdi büsbütün başka bir amaca soyunmuştu: sorgulamamak. Kendini sallantılı akışkanlığına bıraktığı bu muazzam atmosferin acı verici tadını çıkardı. Sonunda yumduğu gözleri, parmakları arasından damlayan kanları görme korkusuyla yolculuk boyunca hiç açılmadı.

Yolculuk... Üstünden talihsizce düşüverdiği tepeyi, bir çift kanatla beraber uzaklaşarak yalnız bırakmıştı. Morluklarla dolu dirseklerini sargılı elleriyle ovuştururken, nerede olduğunu düşünmek gelmemişti aklına. Ağır ağır kalkarken, ayağını rahat bırakmayan zincirin yarattığı sarsıntıyla, içinde bulunduğu durumu garipse-di. “Anne...” diye fısıldadı yosun tutmuş dört duvarı izlerken. Cevap gelmedi. Yavaş yavaş yaşaran gözleri bir kapı, bir pencere aradı sessizlikte. Dördü de, boydan boya boş duvarların arasında kayboldu bakışları. Bu defa, aşağı doğru bükülmüş altdudağının kıvrımından haykırdı: “Anne! Baba!” Biraz duraksadı. Her yeri kapalı, zindanı andıran bu mekânın zifiri karanlık olmadığını fark etti, tüm çaresizliğine rağmen. Duvarları saran yosunların fosforlu ışıltısı, yanağından usulca düşen bir damla gözyaşını aydınlattı. Küçük, belki de fosforların aracı oluşuyla haykırışlarını kesti. Kafası hayli karışmıştı. Yalnızca, ayak bileklerinden bacaklarına doğru tırmanan zincirlerin ağır mırıltısı nefesini kesince, ufak çaplı çığlıklar kopardı. Bedeninin tamamı derisinde hışırdayan demirlerle dolanincaya dek, kılını kıpırdatmadı. En son, tek bir ayak parmağının oynayıyla zincirler düşüverdi. Vücudunu nefeslendiren bu atak,

tüylerini ürpertirken, göz kamaştırıcı bir kadın, iri gözlerini kırıştıtarak, küçüğü omuzlarından sarstı: “Hoş geldin miniğim!” Küçük, eteği arkasından metrelerce uzanan beyaz tenli bedeni süzdü. Henüz omuzlarından inmemiş, uçlarına doğru beyazlaşan, tırnaksız sivri parmakları kibar olmaya çalışarak kendinden uzaklaştırdı. Zihnindeki düşünceler umarsızca sızlanırken, kadının, yerinde tırnak olması gereken parmaklarına, gittikçe irileşen gözbebekleriyle baktı. Korku, topuklarından dizlerine yayılırken biraz tereddüt ederek, “Ben annemi istiyorum,” diye mırıldandı. Kadın, derin gamzeleri belirginleşirken, huysuz bir çocuk gibi gözlerini devirdi. “Senin annen benim.” Tek kelime edemedi küçük. Saniyeler sonra, ayak tabanları havalandı ve altına iki atın çektiği bir fayton yerleşti. Bir süre sonra, alt gövdesi yerinde yeller esen, suratı karanlık bir faytoncu, küçüğün yanındaki fazlaca asil giyimli bayana döndü. Yine devasa bir hal almış gözleri mavi alevlerle parlayan kadın, faytoncunun gözkapaklarına parmak uçlarıyla şeffaf bir yazı yazdı. At arabası sarsılarak yola koyuldu. Küçük kız etrafı çözmeye çalışırken, yere henüz yetişmeyen ayakları bir sağa bir sola çarpıyordu. Kadın, kızın kulağına eğilerek fısıldadı: “Boynundaki kolye, senin kimliğindir. Bana suyun altından dirye toplarsan burada korkmana gerek yok. Arkadaşların olacak. Alışacaksın.” Fakat küçük, bu sözlerden çok, anne meselesine takılmıştı. Pencereden dışarı bakmaya devam ederken tısladı: “Sen benim annem değilsin.”

Gökyüzü oldukça koyu bir mora çalışıyordu. Yerde hoplayan kirpiller gri otların arasında kaybolurken, ay ışığı, kumsalı yalayıp yutan ulu denize yuvarlandı. Havadaki kül ve leylak kokusu kızın burnunda dolayıp

ani bir sarsıntı eşliğinde kayboldu. Kadın, kızın kahverengi saç tutamlarını okşarken, kız geri çekilmeyi tercih etti. Faytoncu, atları durdurup kızı kucağına alarak, çamurlu bir yolun sonunda bıraktı. Hafif tombul ve beyaz bacaklar koşarak uzaklaşırken, kadın arkasından seslendi: “Kolyene bak, adın orada yazar. Alış, kızım.” Sesin antipatik sahibi ve atlar çok geçmeden ufuk çizgisinde yitti. Bırakıldığı ovada yalnız olmadığı, saniyeler sonra yerdeki su birikintilerinden yeryüzüne uzanan ellerle anlaşıldı. Her biri birbirinden farklı renkte pullarla sarılmış irili ufaklı çocuklar dışarı fırladı. Bir tane oğlan çocuğu, burnunu silerken omuzlarının üstünden yere dökülen pulları itti ve konuştu: “Adın ne? Dur bakayım.” Kızın boynundaki kolyeye uzanırken, kız geri çekildi ve kolyesinin içini kendi açtı. İçinden bir hap ve bir isim çıktı. Üç yıl önce öğrendiği okumasıyla, isme şöyle bir baktı: “‘Ada’ yazıyor burada.” “Aramıza hoş geldin. Kaybetme o kolyeyi,” diye çekinerek fısıldadı Ada’dan daha küçük bir kız. “Tasmayı,” diye düzeltti esmer bir oğlan. Daha ufak olan kız sustu. Ada, konuşmaların arasından ok gibi fırladı: “Siz kimsiniz?” Her seferinde farklı biri atılıyordu. Sarışın, diğerlerinden daha olgun gözükken bir kız, eğildiği yerden ellerini dizlerine vurarak kalktı. Belli ki eskilerdendi. Peki, neyin eskisi? “Siz yok, biz var. Bizim için yalnız birbirimiz varız. Suyu girdiğin anda veya girmeden hemen önce hapı yutmaya bak. Her gün boynuna yenisi gelecek zaten.” Sonra ayağının dibine düşmüş lastik bir çuvalı aralayıp, içinde hâlâ yaşam mücadelesi veren, ortaları delinmiş ve kanayan diryeleri gösterdi. Çoğu çocuk kafalarını başka tarafa çevirip, saniyelik olarak gözlerini sıkıca yumdular. Bir dakika sonra çuval kapanınca, or-

tam eski haline döndü. Sarışın kız yine konuştu: “Hapı içtiğinde kuyruğun ve solungaçların –birkaç saatliğine– çıkacak. Kuyruğun çok ama çok sivridir. Mukayyet ol. Onunla yalnızca dirye avlayabilirsin. Sonra bu çuval-lara tıkip, onları gün sonunda su yüzüne çıkaracaksın. Gece, bunları ateş yakıp kavuracağız. En son, tekrar zindanlara. Detayları başkasından öğren, işlerim var ufaklık.”

İki zor saat sonra, yutkunmalar eşliğinde, aslında orada neler olup bittiğini, ne zaman ne yapması gerektiğini farklı farklı kaynaklardan öğrenmiş ve kafasında şöyle toparlamıştı: Ölmezsen, buradan bilinen bir kaçış yok. Yarın bir seri katil olacaksın. Acıkmak yok, susmak yok, tuvalet yok. Dolayısıyla yemek, içmek yok. Yalnızca hap var. Şu sinir bozucu kadına “Sivrisinek” diyorlar. Sivrisinek hayatta kalsın diye zavallı hayvanları öldürüyoruz. Zavallı hayvanlar çok çabuk ve fazla ürediğinden, nesillerinin bu sulara tükenmesi hayli zor. Suyu denizden değil, su birikintilerinden gün doğumunda giriliyor ve günbatımında çıkılabiliyor. Tanrı yardımcım olsun.

Biraz eski bir bez parçasını andıran pabuçlarıyla toprağı eşelerken, kendine baktığını düşündüğü bir oğlana döndü. Göz göze gelir gelmez kafasını çeviren çocuğa adını sordu. “Adım Bulut. Sen yenisin galiba. Senin adın ne?” diye masumane bir cevapla karşılışınca tebessüm edip adını söyledi. Sonra, çok daha ciddi bir konuyu konuşmak adına, çocuğa birkaç adım yaklaşip sordu: “Sana güvenebilir miyim?” “Neden olmasın,” diye cevap verdi Bulut. “O halde bana gece zindana gitmezsek ne olacağını anlatırsın, değil mi?” Bulut duraksadı. Havayı sarmış ölü deniz ürünü kokusu, hafif

leylak ve biraz da kül burnunu gıdıkladı. Yerden, sırtını tuttuğu, dikenleri yumuşak ve tutulabilecek olan parlak lila bir kirpiyi kucağına aldı ve konuştu: “Bunları karnımıza koyup bastırınca bir dakika içinde zindanda oluruz. Devamında zindanda uykuya dalarız hemen. Sabah geliriz, avlarız; akşam yakarız, taşırız sonra zindana geri döneriz. Bu hep böyledir. Senin gibi düşünenler olmuştu önceden. Gece belli bir saatten sonra buraya Fay Adamlar gelir. Belki görmüşsündür, şu alt gövdeleri olmayan karanlık hayaletler. Onlar Sivrisinek’in hizmetkârlarıdır. Fazla acımasızlardır. Seni gördükleri yerde kıyarlar canına, umurlarında bile olmaz. Haftada bir Sivrisinek gelir ve bize tembihlerde bulunur. Yarın da konuşacak. İtiraz edersen ona, seni bir kafese kapatıp götürürler. Yalnız, devamında ne yaparlar bilinmez. Bir keresinde biri o kadının eteğine çamur sıçrattı diye, onu o arabada götürmüşlerdi. Tahmin edebileceğin gibi, onu bir daha gören olmadı.” Sözlerini bitirince boğazını temizledi ve elindeki kirpiyi karnına bastırarak beklemeye başladı. Bu sırada Ada’nın ilk günden oradan kaçmak için kurduğu planlar suya düşmüş oldu. Başka bir yol lazımdı. Kaçmanın bir yolu olmalıydı. Hiç olmazsa nasıl geldiğini hatırlıyordu ve başkalarının da nasıl geldiğini hatırlayıp hatırlamadığını sorabilirdi. Şu kapalı zindanların ardında ne vardı? Tırnaksız antipatik sinek nerede yaşıyordu? Şu beyaz büyük kuş onu ne halt etmeye almıştı oradan? Bütün bu sorularla baş başa, neredeyse boş kalmış çayırları izlerken bir kirpi yakalamaya çalıştı ve ilk denemesi başarılı oldu. Gitmeden yeni arkadaşına baktı; “Yarın görüşürüz,” dedi. “Görüşürüz tabii,” dedi Bulut da.

Zaman sayfaları çevirirken, beklendik bir şekilde,

beklenmedik bir şey olmadı. Ama, hani hep bir o gün vardır ya, işte o gün gelince her şey değişir; o gün biraz gecikse de gelmişti. Sürüklenip bambaşka bir dünyaya getirilişinin ardından koca bir yılı geride bırakmıştı. Ancak oradaki yaşam şartlarından ötürü beş yıl olgunlaşmış ve isteği dışında bir savaşçıya dönüşmüştü. Boyu hayli uzamış, kesemediğinden saçları da bir o kadar fazlalaşmıştı. Mavi, mühür gibi gözlerini henüz batmış güneşin ardından kırıştırtıyor, arası kirlerle kaplanmış tırnaklarını kemiriyordu. Bulut, metrelerce öteden ilk günden vurulduğu bu gözleri gizlice seyrederken, sevgisini hiçbir zaman açıklayamayacak olmasının verdiği kederle kahroluyordu. Parıl parıl parlayan kahverengi gözleri alev alev yanıyor, külleri damarlarına akıp yalnız kendini eritiyordu. Ah bir söyleyebilseydi, kim bilir ne denli ferahlayacaktı yüreği! Fakat tek yapabildiği, elini çenesinin altına yerleştirip, efil efil rüzgârda saçları dağılan Ada’yı izleyebilmektir.

Ada, kemirecek tırnağı kalmayınca, oturduğu kayanın üstünden atlayıp yer yer girinti çıkıntı olsa da geneline düzlük denebilecek bu yerin sağ tarafındaki, o kimsenin girmediği ormanı seyre daldı. Kimi zaman yapraklarının hışırdarken birbirleriyle konuştuğunu düşündüğü, paha biçilmez bir büyü olduğunu var saydığı, onun dışında kimsenin daha önce fark etmediği koyu bir ormandı. Olmayan beyaz tavşanların kovalamacasını duyardı o derinliklerde. Nedendir bilinmez, kimse yanaşmazdı oralara. İşten bu yüzden hep oraya gitmek istemişti ya. Yalnız bu defa onu çeken başka bir şey vardı. Hayatını mahvettiğini düşündüğü, lakin hep o omzunu gıdıklayan beyazlığını özlediği kuşun –belki de yalnızca kısa süreliğine verdiği güvenden ötürü–

bakışını ağaçların arasında gördüğünü hissetti. Aynı zamanda orada kaldıkça tutsak olmaya alışmaktan kaçınmak için, kaçacağı günleri özlemlerle düşünmesi aklına hep o kuşu getiriyordu. Yalnızca belli başlı alanlarda, belli başlı insanlarla yaşamak zorunda kalmak aklını oynatmasına sebep oluyor, oradan kaçma cesaretini alevlendirip duruyordu. Artık çok daha fazla cesurdu ve ek olarak, kaybedecek en ufak bir şeyi bile kalmamıştı. Belki didiklesek, sahip olduğu tek varlığı görürdük: Canı. Onu da kaçma ihtimaline –ihtimal bile olsa– adanmaya hazırdu. Onu evdeki pencerenin eşiğinde veya telefonda bekleyen insanların olabileceğini düşünürdü hep. Çünkü, burada doğmamıştı ve bir yerden kopararak getirilmişti bu ıslak cehenneme. İlk başlarda hayal meyal hatırladığı anne ve baba kavramları zihninde canlanınca içi adamakıllı sızlıyordu. Gitmek için her şeyi yapardı. Kendine bakılma ve gittiğinin anlaşılma olasılığı, belki de Fay Adamlar tarafından bulunup işkence edilme olasılığı bile umurunda değildi. Kuş tarafından parçalanabilirdi de, fakat düşünmedi bile. Fazlasıyla kararlıydı ve bu bakışlar gelecek günlerin müjdesi olabilme gururunu taşıyordu. Ormana doğru yürümeye, hızlı adımlar atmaya, koşmaya başladı. Onu gören yalnızca Bulut'tu. İleride pişman olacağını bilmediğinden, sesini çıkarmadı.

Ada'nın yaklaşık on dakika sonra, gördüğü manzara karşısında tüyleri diken diken oldu. Beyaz büyük kuş şaha kalkmış, dev bir kafeste işkence edilen eşinin çılgınlıklarına isyan ediyordu. Ellerinde bıçaklarla kuşun kimi yerlerini deşiyor gibi yaparken, aynı anda dışarıdaki kuşa bağıyorlardı: "Gidip ne kadar çocuk istediysen getireceksin! Yoksa biricik eşini burada doğuram!"

Kelimelerin kulağının kıvrımlarına yapışıp kalmasını isterdi Ada. Tüm bunları işitmeyi ve de görmeyi çok isterdi. Olup bitenin sonlanmasını bekledi. Fay Adamlar tehditler savurup uzaklaştıktan sonra sessizce ve gözyaşları içinde, uzakta gizlendiği yerden çıktı. Kuşun elleri yoktu, kafesi açamazdı. Ama kafes zaten yalnızca kuşların açamamasının yeterli olacağı şekilde kilitlendiğinden, bir insan kolaylıkla açabilirdi. Hiç düşünmeden kafesi açıp yaralı kuşu okşadı. Beraberinde erkek kuş da içeri girerek aynını yaptı. "Söylediklerimi anlayabiliyor musunuz?" diye, kendisinin de anlam veremediği bir soru sordu Ada. Uzun zamandan sonra farklı bir şey yaşıyordu. Çok farklı bir şey hem de. İçeri girmeyi başarmış olan kuşun mutluluktan birer yıldızla dönüşmüş gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Gözleri, kayan yıldızlar gibiydi adeta. Yorgun, parlak... Kuş bu soruya kafasını sallayarak cevap verdi. "Beni evime götürür müsünüz?" diye sordu Ada. Aynı cevabı istiyordu, deli gibi istiyordu. Her şeyden, herkesten çok, anlatacak kadar çok istiyordu. Umuda sığınarak, gerçek sevgiyi arayarak, içi parçalanarak, geride bırakacaklarını anımsayarak, yalvararak, neye olduğunu bilmeden bir şeye sığınarak, her şeyden çok istiyordu. Aynı cevap geldi. Göz pınarlarında tutamadığı yaşlar toprağa damlarken, beyaz, iki büyük tüylü bedene birden sarıldı. Minnetini sözleriyle ifade edemezdi tabii. Yalnızca ağladı. Çok geçmeden, kelimenin tam anlamıyla mutluluk selinden sıyrılıp, toparlandılar. Sirtına atladığı erkek kuşun boynuna yasladığı başında hep hatırlamak istediği, ama bir türlü içinde bulamadığı bir sıcaklığı tattı. Hatırlamıyordu, bu yüzden karanlıktı. Ama dokusu öylesine sıcaktı ki, korkmuyordu. Asıl gayesini

saklayarak da olsa bir şeyler paylaşabildiği ve bir yılını devirdiği insanların izleri yükseldikçe silinirken, tek bir tane bile olsa çok anlamlı bir yaş süzüldü gözünden. “Geri döneceğim,” diye fısıldadı gri otlara. “Sizi burada yalnız bırakmayacağım,” diye haykırdı arkadaşlarına. Suyu baktı ve diryelere gülümsedi; “Sizi kurtaracağım.” Boynundaki kolyeyi sökerken çok başka şeyleri kırıyordu aslında: Zincirleri, tutsaklığı, korkuları... Ve çok başka şeyleri yeşertiyordu kalbinin toprağında: Özgürlüğü, saf cesareti, kanatları... Tekrar baktı geride bıraktıklarına ve son kez konuştu: “Geri döneceğim.” ■

Defne Özyurt

8. sınıf öğrencisi
İzmir, Özel Tefik Fikret Ortaokulu

CAMA ÇARPAN HİKÂYE

Arya hayal kırıklığıyla, bilgisayarında açık duran pencereyi kapattı. O gün, bitirmeden kapattığı altıncı taslaktı bu. Çalıştığı yayınevi ticari zekâsını fark ettikten sonra, basılması umuduyla kendilerine gelen dosyaların bir kısmını Arya'ya vermeye başlamıştı. Aslında kızcağız sadece editördü, ama neyin okunup neyin tutmayacağını tahmin etmekte çok başarılıydı. Maaşı da artmıştı. Bu yüzden kendine hiç zamanı kalmamasından yakınamıyordu.

Bilgisayarı uyku durumuna getirip arkasına yaslandı ve alnını ovarak, ne yapacağını düşündü. Son zamanlarda gelen neredeyse her hikâye cesaretle ilgiliydi ve hepsi aynıydı, hepsi çok sıkıcıydı. Bir kız / çocuk / genç korkunç bir macerayla / kendisini zorlayan bir durumla karşı karşıya kalıyor, ama büyük bir cesaret göstererek herkesi / geleceğini / dünyayı kurtarıyor, bir yandan da çok alçakgönüllü olduğu için hiç övünmüyor, sonuçta, âşık olduğu güzel kız / yakışıklı çocuk tara-

findan fark ediliyor, gerçek aşkı bulup sonsuza kadar mutlu oluyordu.

Arya, cesaretin her zaman öyle çok uzak, masalsi bir şey olması gerektiğini düşünmüyordu. Yan komşusu 86 yaşındaki Ayla Hanım'ın, şehrin en işlek cadde-sinde yardım almadan karşıdan karşıya geçmesi cesur bir hareketti mesela. Kadın, yavaş adımları yüzünden üç kez ezilme tehlikesi geçirmiş ve karşı kaldırımında alçak bir duvarın üzerinde on dakikaya yakın dinlenmesi gerekmişti. Herhangi bir öğrencinin, ödev yapmadığında yalan söylemek yerine, "Yapmadım," demesi cesur bir hareketti. Arya kendi çocukluğundan, neredeyse herkesin bunu söylemek yerine bahane ürettiğini hatırlı-yordu. Ama bir tane bile bunları yazan insan çıkmıyordu. Varsa yoksa dünyayı, bir uzay cismi olan Dünya'yı ya da kendi dünyasını, kurtaran kahraman.

İşinin kötü tarafı, okuduğu her hikâyeyle 'Ben ol-sam ne yazardım?' diye düşünmeye başlamasıydı. Sık sık kendine yazar olmadığını, asla olamayacağını hatırlatıyordu. Küçükken çok istemişti, ama emindi ki insanlar yazdıklarını aptalca bulacak, kimse beğenmeyecek, Arya üzülecekti. Sonu onu üzecek yerlere giden hayallerinin peşinden koşmaktansa, normal bir iş yapmayı tercih ediyordu. Gerçi, "Mutluyum," diyebiliyor muydu?

Telefonu çalarken Arya yüzünü buruşturdu. "Çok düşünüyorum. Çok düşünüyorum, az şey yapıyorum," diye mırıldanarak telefonu açtı. Arayan arkadaşı o civarda çalışıyordu ve birlikte öğlen yemeği yemeyi öneriyordu. Arya çıkıp, arkadaşının onu beklediği restorana gitti. Arkadaşı şişman bir adamla birlikte oturuyordu. Arya oturunca, şişman adam, "Damla sen gelene kadar,

'Arya şöyle iyi, Arya böyle iyi,' diye diye bitiremedi seni, sanırım olumlu önyargı oluşturmaya çalışıyor, yemekte yabancılık olmasın diye. Yani, hakkında çok iyi şeyler duydum," dedi. Arya gülüp, "Ya da ikimizi yakınlaştırmaya çalışıyor," dedi. "O zaman seni bana övmezdi, beni sana överdi; şişman ve yalnız kalma ihtimali fazla olan benim!" Adamın adı Ayhan'dı ve psikologdu. Arya ve Ayhan hemen anlaşıp koyu bir sohbete daldılar, Damla işi çıktığı için gittiğinde bile onlar oturmaya devam ettiler.

Arya, özellikle de ortalamaya göre, güzel bir kızdı; Ayhan'sa göbekli, saçları dökülmekte olan, kendine iyi bakmadığı için çabuk yaşlanmış bir adamdı. Arya restorandaki diğer insanların onları sevgili ya da belki evli sandığının ve bunu tuhafsadıklarının farkındaydı. Biliyordu ki, "Ne salak kız, şu çirkin adamı mı bulmuş bula bula. Ne şanslı adam, şu çirkinlikle güzel kız bulmuş," diye düşüneceklerdi. Gerçekten, Ayhan gibi görünen bir adamla beraber olmanın cesaret isteyen bir şey olacağını düşündü Arya, hele de kız güzelse. İşte cesaret oradaydı mesela, dünya falan da kurtulmuyordu. Ne de güzel bir hikâye olurdu bundan. Bir anda ilham geldi Arya'ya, yazmak istedi bunları; öyargılarla mücadele, büyük bir cesaret örneği ve sonunda kimse kazanmıyor. Sonra engelledi kendini; cesaret edemedi, yazmak için harcayacağı, ama sonucu berbat olacağı için boşa harcanacak zamana acıdı.

"Ayhan," dedi, "bana yardım eder misin?" Sonra da anlattı: Çocukluk hayalini, onu gerçekleştirecek kadar cesur olamayışını, üzülmekten, başaramamaktan korkusunu anlattı. Ayhan dinledi. "Hayat bir şarkı, sen de Arya'sın," dedi. "Aryayı sadece solistler söyler, koro su-

sar. Koroda hiç kimsenin kendi sesi yoktur. Tek sestir koro, sesini duyurmak isteyenler barınamazlar koroda. Sen yıllardır koroya sığınmışsın. Peki olmak istediğin yer orası mı gerçekten? Yoksa adının hakkını vermeli, kendi aryanı mı söylemelisin?”

Arya ofise döndüğünde bilgisayarını uyku durumundan çıkarıp boş bir sayfa açtı. Yazmaya cesaret edemedi, uzun süre sayfayla bakıştı. Bir güvercinin cama doğru son hızla uçup tam çarpacağı anda yön değiştirmesini gözcüyle görmesiyle, gözlerini beyaz sayfadan ayırdı. O an hayat, güvercinin cama çarpması ya da çarpmamasıydı. Cama çarpabilirdi hikâye, bir daha asla uçmazdı, ama belki de son anda yön değiştirmeyi başarırdı. Uçmadan, camı görmeden bilemezdi kimse ne olacağını. Arya klavyeye uzanıp yazmaya başladı.

“Kız, delikanlıya baktı ve gülümsedi. ‘Evet,’ dedi, ‘inan ya da inanma, çok ciddiğim. Hayatın sınavı bu. Ben insanları dış görünüşleri güzel olmadan da sevecek, sevdiğim insanla beraber olmaktan utanmayacak kadar cesurum.’ Yüzündeki kararlılık, gelecek günlerin muştusu gibiydi; ikisinin birlikte olduğu, mutlu bir geleceğin muştusu. Delikanlı, kıza sarıldı. ‘Yalnız,’ dedi kız, ‘hemen şimdi çıkıp sana bir spor salonu, bir de diyetisyen bulacağız. Neden aynaya baktığında kendini beğenmeyesin ki, senin için yapalım bunu.’ El ele dışarı çıktılar ve delikanlı ilk kez, kızın güzelliğini bozduğunu düşünmedi, hiçbir şey düşünmedi aslında. Mutluydu sadece.” ■

Hacer Durmuş

7. sınıf öğrencisi

Diyarbakır, Vali Kurt İsmail Paşa Ortaokulu

CESARETİN KAZANDIRDIĞI

Güne kuş cıvıltılarıyla başlamak ne güzel! Ah bir de şu üst komşumuz sabah sabah müziğin sesini sonuna kadar açmasa... Sevmediğimizi bile bile sonuna kadar açıyor. Anneme söyleyince de, “Kadıncağıza pozitif enerji veriyor,” diyor. Hadi, güzel bir şey olsa içim yanmaz, ama saçma sapan, acayip değişik sesler... Koca apartmanda kimse mi ses çıkarmaz! Ondan korktuklarından mı ne, onun için tek kelime çıkmaz ağızlarından.

Ara sıra merdivende karşılaşırız. Abime sarılmaya çalışır. Ben ondan hemen uzaklaşıyorum. Yakaladı mı bir daha bırakmaz.

Abim de uzaklaşmıyor ki! Yılışık işte!

Bir gün gideceğim evine, kıracağıım o radyoyu da görsün gününü!

Evi, büyücü evi gibi. Sesler gelir. Yankı galiba, bilmiyorum. Ev sahibinin de tek derdi para. Başka hiçbir şey düşünmez. Evi nasıl kiraladı bu kadına! Bizde biraz huzur vardı, o da gitti.

Bazen beni ıgırımından çıkarıyor. Öğlen ben okuldayken bizim eve gelmiş. Anneme yardım edecekmiş. Benim odamdaki çakıl taşı koleksiyonumu çöpe atmış, odam altüst!..

Eve geldiğimde odanın halini görünce çok sinirlenmiştim, sabrım taşmıştı. Annem sakin olmamı söyledi, “Pisti o taşlar,” dedi.

Ben sinirlenince kimseye aldırmam, yetti! Gittim evine, kapısını aldım. Açtı, şaşkıncı. “N’oldu?” dedi.

Cesaretimin beni götürdüğü yerd burası. Ama ne yapacağımı bilemedim. Kıpkırmızı olmuşum, titriyordum.

O yine, “N’oldu?” dedi.

İçeride uzun tüylü, bembeyaz, tatlı bir kedi vardı. Durmuş, bana bakıyordu. Gülümsedim. “Sizinle arkadaş olmak istiyorum,” dedim. İçeri girdim.

O bana hayatını anlattı, çocukluk fotoğraflarını gösterdi. Müzik dinletti.

Ben kediyi sevdim. ■

Hatice Yeşildağ

7. sınıf öğrencisi
Ankara, Cebeci Ortaokulu

KURLAR PUSLU HAVAYI SEVER

Her insanın hayatı boyunca hayranlık duyduğu ve kurtarıcı olarak gördüğü bir kahramanı vardır. Pamuk Prenses’in beyaz atlı prensi, kurbağanın onu öperek prensce çevirecek bir prensesi, Kırmızı Başlıklı Kız’ın avcısı... Eh, madem herkesin var, benim neden olmasın? Önce Pamuk Prenses’in prensini, sonra Kırmızı Başlıklı Kız’ın avcısını kendime kahraman seçtim. Ta ki, babamı fark edene kadar. Babam her şeye yetişiyordu, çalışıyordu, çabalıyordu. Bizi geçindirmek için iki işte birden ömür tüketiyordu. Bu da yetmezmiş gibi, evdeki her soruna are bulabiliyordu. Anne ve babamız bize bir sığınaktı. Her ihtiyacımızı görür, yedirir, içirir, bakarlardı. Düşünce, “anam” derdik, ama ihtiyaçlarımızı “babamıza” söyledik. Ailedeki bireylerin tüm dertlerine o derman olurdu. Hatta zaman zaman annemin bunaldığı durumlarda, bizimle bile babam ilgilenirdi. Ailemizin babası olduğu kadar, dedemlerin de babasıydı neredeyse. Hastalıklarında sağlıklarında... Hayatım

boyunca başka kahramana gereksinim duymayacağımı düşünmüştüm. Masallardaki kahramanlar hayaliydi. Oysa babam kanlı canlı gözümün önünde ve kan bağıyla bağlı olduğum bir insandı. O hep benimle beraber olacaktı. Bu sebeple, başka kahraman aramam gerekmecekti. Ta ki, okula başlayıncaya kadar. İlkokul öğretmenim bir anda tüm masalı etkiledi. Kahramanım artık oydu.

Babam benim hayatımda yine önemli olacaktı. Ancak öğretmenim her şeyi biliyordu, babamın bilmediklerini bile. Otuz öğrencisinin de hangi mesleğe sahip olacağını şimdiden söylüyordu. Sanırım o bir kâhindi. Benim için çok zor olan okumayı bile onun sayesinde sökmüştüm. Sınıftaki arkadaşlarımla birlikte hepimizin kurtarıcısı oydu. Prens de oydu, avcı da. Ona olan hayranlığım, anılarını bizimle paylaştıkça arttı. Hele çocukluğunun anılarına bayılırdım. Teneffüslerde öğretmenler odasına gidene kadar sınıftan başlayarak onu çembere alır, sülük gibi yapışır, yürütmesine engel olurduk. Birçoğumuz onun gibi yürür, onun gibi konuşurdu. Onun gibi öğretmen olmayı düşlerdik hepimiz. Ona benzeyelim, tombiş yanaklarımız olsun diye fazla fazla yemek yerdik. Kısacası, her şeyimiz onun yaptığı gibi olsun diye çaba sarf ederdik. Bize her gün, başından geçen ve hepimizin dikkatini çeken anılarını anlatırdı. Her gün onu gözümüzü hiç ayırmadan takip eder, ağzından çıkacak tek kelimeyi beklerdik ve onun çocukken başından geçen olayları gözümüzde büyütür, bütün okula abartarak anlatırdık. Ailelerimiz onun adının geçmediği bir akşam bile yaşamazlardı.

Ta ki, o anısını anlatana kadar. Hayranlıktan söz açılmıştı. Gülümseyerek eski günlere döndü. Her der-

sin son on dakikası söyleşerek geçirdi. Ancak zil çalınca anlatacağı bitmemişse evlerimize dağılmazdık. O bitirene dek beklerdik. İşte yine öyle bir gündü.

“Ben de sizin yaşlarınızdayken kendime bir model seçmişim. Teyzemin oğlu Hasan Ağabey'im... Hayvancılıkla geçinen köy halkı en çok kurtlardan şikâyet ederdi. Kış gelince havalar soğur, ayaza çeken gecelerde kurtlar, karınlarını doyurmak için köye inerlerdi. Ahırlara ve ağıllara kadar yaklaşan kurtları korkutmak gerekirdi. İşte o zaman, Hasan Ağabey'im duvarda benim ulaşamayacağım kadar yüksekte asılı duran tüfengi –o öyle derdi– alır, dışarı çıkardı. Ev halkı don gömlek ve yüreklerini tutarak, onun sisler içinde kaybolduğunu görene dek ardından bakardı. Annemin ve teyzemin dudaklarını kıpırdatmalarına bakardık. Bilirdik ki, onun için dua ediyorlar. Ardımızdan böyle dua edilmesini hayal edip biz de onun kadar cesur olmayı hedeflerdik. Teyze, dayı, hala, amca çocukları ona hayrandık. Bazıları, balkonun korkuluklarına kadar yalınayak çıkarlardı. Anneleri engel olmasaydı belki de avludan dışarı bile çıkarlardı. Öyle cesurdular.

“Ne yazık ki, yaşadığımız bu büyük aile ocağında en korkak bendim. Gece, hele bir de mevsim kışsa, ahşap balkondan yan odaya bile geçemezdim. Her şey beyaz bir kurt olur, dişlerini bana göstererek sırtırdı. Çatıdan sarkan buzlar, ay ışığında ışıdayarak rüzgârdan ödünç aldığı sesle hırıldardı adeta. Bu sebepten dolayı, ben hep birilerinin ardına saklanarak bakardım dışarıya. Ne kadar büyüssem de bu korkumu yenemeyeceğim düşüncesi beni çok üzüyordu.”

Öğretmenimin ağzından çıkacak her söze odaklanmış olsam bile, aniden bağırdım.

“Ama siz bu korkunuzu yendiniz, değil mi?”

Mavi gözlerini kırıştırdıktan sonra, yanaklarını kırıştıtararak güldü öğretmenim.

“Sabırlı ol, benim meraklım. Daha önceden hayvanlarla ilgili konularımızdan birinde anlatmıştım size bir ineğim olduğunu. Kocaman bir avlunun içinde yaşadık büyük ailemizle. Ağıllarımız ve ahırlarımız da bu avlunun içine açılırdı. Onlar da artık aileden olmuşlardı. Ben ara sıra gider, Altıncı’la dertleşirdim. Hasan Ağabey’in askere gittiği gün de öyle yapmıştım. İneğimin boynuna sarılıp içimi çeke çeke, sindire sindire ağlamıştım. Ben asla onun kadar cesur olamayacaktım, belki askere bile almazlardı beni.”

İçimi çekerek ve nefesimi ciğerlerimden boşaltırcasına gürültüyle soludum.

“Öğretmenim, buna asla inanmam!” dediğimde başımı okşadı o büyücek elleriyle.

“Ben, ‘Sizin yaşınızdayken...’ diye başlayan cümlelere itibar etmem. Herkes cesareti sonradan öğrenir. Çünkü küçükken korku nedir bilmez, büyürken korkar her şeyden; korkularını anlayınca cesur olmanın manasını kavrar. Her neyse,” dedi ve devam etti öğretmenim.

“Hasan Ağabey’in askere gittiği senenin kışiydı. Kış geceleri çocukların ipe çektiği zamanlardı. Hava soğur, ortalık buza keser, ama tüm ailenin bir arada olduğu sıcak sohbetler ve tatlı muhabbetlerle dolardı büyük salonumuz. Kocaman Eskişehir sobası ilk akşam yakılırdı. Sobanın üzerinde kaynayan çaydanlığın buharı, camlara buzdan perdeler gerilmesine sebep olurdu.

“İşte böyle akşamlardan birinde, ayaz yemiş büyüklerin ısınma muhabbetleri sırasında yaşatlarımla oyun oynamaya başladık. En küçüğümüz olan Beşir, çığlık

atarak pencereye koştu. Kar yağdığını müjdeleyen sesi, hepimizi sevindirmişti. Fakat pencere açılmadığı halde büyüklerin yüreği buz kesmişti. Kurtlar.. Hasan da yok... Söylenmeyen, ancak yüzlere yansıyan bu cümleler ayan beyandı. Çocukların şen sesleri arasında bir tek benimki yoktu. Büyüklerin kaygıları yüreğime çökmüştü de, sanki ben o ağırlıkla olduğum yere çivilenmişim. Ya ahırlara kadar kurt inerse ve Altıncı’yı kapar götürürse... Ben kime anlatırım o zaman derdimi. Annem sanki odadaki bu soğuk havayı ısıtmak için sobaya biraz daha odun attı, üzerindeki kavurgayı karıştırdı. Dışarıdan bir iki köpek havlaması geldi. Atlar kişnedi ve koyunlar meledi. Altıncı!

“Herkes sıcak yataklarına sokuldu sonunda. Fakat ben karanlıkta, mum gibi yatağımın içinde dikine otuyordum. Bu işi ya şimdi yapardım, ya da hiçbir zaman. Herkesin uyuduğundan emin olduğumda kalktım. Sırtıma sakomu (paltomu) aldım. Sandalyenin arkalığına duvara yaslayıp yukarı uzandım ve tüfengi (!) alıp sırtıma astım. Aynen Hasan Ağabey’im gibi davrandığımı anlayınca yüzüme bir sıcak gülümseme yayıldığına fark ettim. Onun gibi cesur olmalıydım. Bu beni biraz teselli etti.

“Dışarıda bir metrete yakın kar vardı. Avludaki karlar köpekler tarafından çiğnenmişti. Ay ışığından ve kar beyazlığından, ortalık gündüz gibi aydınlıktı. Avludan çıkınca rahat bir nefes alacaktım. Beni görmelerinden çekinip avlu duvarının dibine sinerek yürüdüm. Çatal kapının bir kanadına asıldım. Kapının bu kanadı gıcırdamazdı. Bir gölge gibi, dışarıya süzüldüm. Ağzımdan çıkan nefes, bir bulut gibi bembeyazdı ve her nefeste yukarı doğru yükseliyordu. O kurtlara, tabii gelmeye

cesaretleri varsa, günlerini gösterecektim. Pişuv pişuv, sesi duyunca kaçıp gideceklerdi.

“Kendime güvenim gelmişti. Köyün bitimindeki çamlıkta pusuya yatmalıydım. Hasan Ağabey'im de böyle yapardı. Bir anlatırdı ki kurt sürmeyi, aklımız hayalimiz dururdu. Ben de korkutabilirdim onları. Ne var ki; gez göz arpacık ve tetiğe bas! Kurtlar kuyruklarını bacıklarının arasına kıştırarak kaçarlar. Çamlığa yeni girmiştim ki, o korkunç ulumaları işittim. Tam zamanında gelmişti. Hemen yere yattım. Kar pırıl pırıl tanelerini havaya savurarak üzerime tekrar yağdı. Arkamda sesler duyduğumda, damarlarımda akan kan aniden durdu sanki. Bizim ufaklık Beşir ve Selahattin peşime takılmış, buraya kadar beni takip etmişlerdi. Beni taklit ederek yere kapaklanan ufaklıklar ağlamak üzereydiler. Yerimden kalkıp yanlarına gittim. Hemen eve ulaşmalıydık. Yoksa kurtlara çerez olmak işten bile değildi.

“İkisini de silkeleyerek yerden çekip ayağa kaldırdım. Söylenerek koşmaya başladım. Zavallılar koşmıyor, adeta peşimde sürükleniyorlardı. Ağlamalarına aldırmadan epeyce ilerledim. Eve ulaşmamız mucize olurdu. Bir çare bulmalıydım. Köyün tam başladığı yerde bir çam ağacı vardı. Üç yıl önce çamlıktan getirip diktiğimiz bir fidandı. Üç adam boyunda var yoktu. Oraya ulaşabilirsek, üstüne tırmanıp sabahı bekleyebilirdik.

“Ufaklıklara bir yandan açıklama yaparken, bir yandan da çekiştirmeye devam ediyordum. Sonunda çam ağacına ulaştık, fakat kurt sesleri de ensemblede... Önce ben tırmandım ve birer birer onları çektim ağacın üstüne. Zavallıçıklar, hem ağlıyor hem tırmanıyorlardı. Bir ara kendimi aşağıya doğru kaymış hissettim. Kurdun

biri, posttan yapılma çizmemi çekiştiriyordu. Bunun nasıl gerçekleştiğini anlamak için aşağıya baktım. Ağacın tepesindeyim yine, ama cılız dal, ağırlığımı taşıyamamış ve yere doğru eğilmişti. Hareket ettikçe de sarkıyordu.

“Cesaret kırıntılarım, silahların patlamasıyla cam kırıkları gibi dökülmüştü yüreğimden. Elimin ayağımın boşaldığını hissettim, diğer ikisinin kurtulması benim ağacı bırakmamla mümkün olacaktı. Dalı bırakır bırakmaz kendimi aşağıda buldum. Salyalar arasındaki dişleri görünce gözlerimi kapattım ve kendimi kadere teslim ettim. Fakat hiçbir şey olmadı. Yaklaşan ayak sesleri, kar tabakasında katur kutur sesler çıkarıyordu. İki kuzenim ağacın tepesinde canhıraş çığlıklarla yardım istiyordu.

“Gözümü açtığımda, babamın ve amcamın pijamalarıyla, ellerine aldıkları tüfeklerle geldiklerini gördüm. Havaya ateş ederek kurtları korkutmuşlardı ve kurtulmuştuk. Evden aldığım tüfenge sıkı sıkı yapışmışım ve hâlâ sırtımdaydı. Bir el ateş etmeye bile fırsat bulamadan, bu macera sona ermişti. İyi ki kurt seslerini duyan büyüklerimiz vardı. Yoksa şu anda bunu sizlere anlatan bir öğretmeniniz olmayacaktı.”

Bir arkadaşımızın korku dolu gözlerle öğretmenimize şu soruyu sorması hepimizi güldürdü:

“Ne biçim dayak yemişsinizdir ama?”

Kırkıtlar kesildikten sonra, uzaklara bakarak, hüznün dolan gözlerini kısı öğretmenimiz.

“Hayır. Hiç tepki almadım ve olay hiç yaşanmamış gibi davranıldı bana. Hatta Beşir ve Selahattin'i kurtardığım için cesaretimden dolayı büyüklerimin beni içten içe tebrik ettiklerini hissettim. Ceza falan da almadım.

Tabii ki, o silaha dokunmamamız için kilit altına alındığını saymazsak.”

Ne olursa olsun, babam ve öğretmenim benim için hep kahraman kalacaktı. Ta ki ben bir cesaret örneği verene kadar. Belki de bir kurdu avlayana kadar, Kırmızı Başlıklı Kız'ı kurtarana kadar. ■

Irmak Uzun

7. sınıf öğrencisi
İzmir, Özel Bahçeşehir Koleji

YÜZLEŞME

Görevimin yanı sıra acılarımla yüzleşmek için de çıkacağım yolculuğa çok az bir zaman kalmıştı. Yatağıma oturmuş, pencereden dışarı bakıyordum. Yağmur damlaları camı döverken, dışarıdaki bulanık görüntünün içinden, ağaçları seçmeye çalışıyordum. Aklım karmakarışıktı, içimdeki duygulara bir isim veremiyordum, o kadar huzursuzdum ki...

Bir anda cama çarpan bir dal parçasıyla kendime geldim. Uzun bir süredir, dışarı bakmak yerine, düşüncelerimin arasında kaybolmuş, dalıp gitmişim. Yatağımdan kalkıp, içeri süzülen gün ışığını perdelerle örttüm, odada, lambanın cılız ışığına yer açtım. Endişeliydim. Düşüncelerim, dönüp dolaşıp dün patronumla yaptığım o konuşmadan başlıyordu ve... ailemde son buluyordu.

Yanağımdan yaşlar süzölmeye başladığı anda, hızla, ince kazağımanın koluyla gözlerimi sildim. Ağlamamalıydım, güçlü olmalıydım, yoksa başaramazdım. Üstlen-

diğim görev basit gibi gözükse de olayın beni etkileyen, yalnızca bana görünen başka bir tarafı daha vardı. Onların beklediği bir deprem haberi idi. Ne var ki, bu sadece bir deprem değildi benim için. Ailemin canını alan, onları toprağın derinliklerine çeken depremin bir benzeriydi. Böyle düşündükçe içimde bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Beni açıkta, savunmasız bırakan, içten içe büyüyen ve sonumu getirecekmiş gibi hissetmeme neden olan, acımasız bir boşluk.

Saate gözucuyla baktım. Kısa sürede evden çıkmış olmam gerekiyordu. Ayağımda eflatun terliklerimle koridoru geçip banyoya girdim. Saçlarımı çekmeceden çıkardığım siyah, kalın dişli bir tarakla üstünkörü hareketlerle taradıktan sonra, aklımda hâlâ depremin bende uyandırdığı acı ve korkuyla üstümü değiştirdim. Dün gece beni bu şekilde kıstıran ve çaresiz hissettiren duyguları tahmin etmişim ve kırmızı turuncu küçük çantamı, gerekli olacak eşyalarla boşluk kalmayana kadar doldurmuşum.

Çantayı sırtıma atarak aşağı kata indim ve mutfığa girip, kahvaltımı yaparken zihnimi sabahtan beri meşgul eden bütün o düşüncelerden, kısa süreliğine de olsa, uzak durabildim. Ardından hızla masayı topladım ve evin kapısının önüne gelince durdum. Patronum dün bana, "Belki gitmek istersin... Böyle bir haberi ancak senin yapabileceğini biliyorum... Tabii seçim sana ait..." derken, daha o sözünü bitirmeden, çoktan kararımı vermişim; çünkü her şeyden uzak yaşadığım evim, sonsuza kadar sığınağım olamazdı. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve bomboş sokakta yürümeye başladım.

Yağmur, dakikalar önce dinmişti. Yine de dört bir yanı saran çiçekler, üstlerindeki su damlacıklarıyla pırıl

pırıl parlıyorlardı. İçinde bin bir çeşit ürünü barındıran dükkânlar kapılarını insanlara açmamıştı henüz. Trafik ışıkları görevini yaparken onların ışıklarına aldıracak araç yoktu şimdilik etrafta. Ağaçların yaprakları rüzgârla hafifçe sallanıyordu. İçimde bir ürperti hissettim. Bu sessizliğin belki de bana iyi geleceğini ummuştum. Oysa garip bir biçimde sinirimi bozmaya başlamıştı. Hava giderek açılrsa da, içimi karartan bu yoldan bir an önce kurtulma isteğiyle adımlarımı sıklaştırdım.

İş arkadaşımı beklemem gereken yere kadar koşar adım ilerledim. Birkaç dakikaya kalmadan, Emre siyah aracıyla önümde durdu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, çünkü bugün yapacaklarımız onun için çok önemliydi. İkinci kez, şehir dışına bir haber için çıkacaktı ve heyecanını saklayamıyordu. Ben de ona gülümsemeye çalıştım, ancak zorlanıyordum ve içimden bunu fark etmemiş olmasını diledim.

Yol boyunca, onun işle ilgili söylediği birkaç cümle hariç, ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Sanırım huzursuzluğumun farkına vardı ki, bir süre sonra o da konuşmaya yeltenmedi. Tıpkı sabah evde yaptığım gibi pencereden dışarıyı seyretmeye başladım, ancak artık yağmur yağmıyordu ve manzara oldukça berraktı. İki tarafta da üstündeki minik serçelerin daldan dala atladıkları ağaçlar sıralanmıştı. İleride ise masmavi bir deniz uzanıyordu.

Araba, homurtusunu keserek durduğunda hâlâ dışarıyı seyreliyordum. Belki de uzun süre üstünde düneceğim güzel bir manzara aramıştım, ancak bu isteğimi karşılayabilecek hiçbir şeye rastlamamıştım. Yarı hayal kırıklığı, yarı umutsuzlukla arabadan indim ve gördüklerim karşısında donakaldım.

Her taraf hafif bir toz bulutuyla kaplıydı. Bazı aileler, yanlarında çocuklarıyla, başında birinin beklediği, üstünde dumanı tüten dev bir kazanın önünde kuyruk olmuşlardı. Gönüllüler, etrafa yeni gelen çadırları kurmakla meşguldüler. Birkaç çocuk, her şeye rağmen yere bir taşla sayılar yazmıştı ve seksek oynuyordu. Köşedeki çadırların birinden ise bir bebeğin ağlama sesi duyuluyordu. Daha arkalara baktığımda, enkazın arasında çalışan kurtarma ekiplerini gördüm. İçlerinde kalan insanların ölümüne neden olan, bir sarsıntıda ayakta durmayı başaramamış binalardan geriye kalanlara baktıkça, içimde iki duygunun belirmeye başladığını fark ettim: acı ve özlem.

Ne yaparsam yapayım, onları düşünmekten kendimi alamıyordum, hele ki o anda... Gözümün önünden bin bir türlü sahne geçiyordu: Bir binanın içinde annem ve babam, sonra o binanın sallanışı ve en sonunda çok yoğun bir griliğin arasında ailemin yitip gitmesi. O gün o bina annemle babamın üstüne yıkıldığında, dünya da benim başıma yıkılmıştı.

Her an yere yığılacakmışım hissine kapıldım. Duygularıma zincir vurmali, onları kontrol altında tutmalıydım, ancak dizginler çoktan ellerimin arasından kayıp gitmişti. Acım bir ateş gibi, kendime duyduğum güveni de, kararlılığımı da yakıp kavuruyordu ve geriye o duyguları yeniden canlandırmaya yetmeyecek bir avuç kül bırakana kadar da sönmeyeceğini biliyordum. Bu alevlerden yükselen dumanlar ve anılarım, zihnimdekileri çıkışı olmayan kara bir çembere alıyorlardı; onlar bütün düşüncelerimi esir alırken, ben de çaresizlik içinde sonumu bekliyormuşçasına tir tir titriyordum.

Beni içine düştüğüm ve her dakika daha da korkup

üzüntüyle dolduğum bu derin karanlıktan, yaşlı bir kadının omuzuma değen nasırlı eli kurtardı. Dönüp ona baktığımda, çektiği acılarla kırışmış yüzünü, yıllar boyunca yaşadıklarından dolayı tecrübeli bakışlarını, dünkü depremden sonra parlıtısının çoğunu kaybetmiş yeşil gözlerini gördüm. Çekingenlikle, “Acaba yemekleri nerede dağıtıyorlar?” diye sordu.

Sesinin çatallaşmasından, olayın etkisini hâlâ üzerinden atamadığını ve yeni bir günü, yeni korkular ve endişelerle karşılaşmaya çabaladığını hissettim. Belki de kaybettiklerinin kalbinde açtığı ve kabuk bağlaması yıllar sürecek o yaralardan sızan acılar, onun bu güçten düşmüş halinin nedeniydi. Yüzüme yerleştirdiğim tebessümle insan kalabalığını işaret ettim ve, “İşte nine, şu ilerideki kalabalığa doğru git. Yemek orada dağıtılıyor,” dedim.

Kadın, samimiyetimin verdiği güven duygusuyla, “Dün akşam diğer taraftaydı. Teşekkürler,” dedi ve kısa sürede insanların arasına karışıp gözden kayboldu.

Emre’yi etrafta dolaşan onca kişinin arasında bulduğumda çekimlere başlamıştı bile. Kamerasını indirdiğinde konuşmak için ağzımı açmışım ki, “Sonunda geldin Elif, yapacak çok işimiz var,” dedi. Ben daha ne olduğunu anlamadan, o, hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile.

Birkaç dakika sonra, enkazı çevreleyen emniyet şeridinin önünde durdu. Sonra kamerasını yeniden kaldırarak, “Buradan başlayalım. Önce ben bir süre burayı çekeceğim, sonra seninle yeniden arabadan indiğimiz yere döneriz ve röportajlara başlarsın,” dedi ciddiyetle. Ardından, kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Bu, çekimin başladığı ve birazdan söz edilecek acıların in-

sanlara sunulacak belgeler haline getirileceği anlamına geliyordu.

Gri toz bulutunun perdelediği bina yıkıntılarını çektikten sonra kamerada birçok tuşa bastı ve hiç konuşmadan yürümeye başladı. Ben hâlâ şaşkındım, yine de biraz sonra insanların izleyeceği bir görüntünün içinde olacaktım; bu yüzden mümkün olduğunca duygularımdan arınıp, yüzüme, bakınca hiçbir şeyin anlaşılmayacağı, boş bakışlar yerleştirdim. Yeri geldiğinde konuşma sırasında yüz ifadelerim değişecekti, ancak konuşmalara genelde böyle başlamayı alışkanlık haline getirmiştim.

Bana eliyle 'başlayabilirsin' anlamına gelen bir hareket yapınca kadar ona baktım, sonra kalabalığın arasında ilerleyerek orta yaşlı, kahverengi saçlarından bir perçem alnına düşmüş, hafif uzunca bir kadına ilk sorumu sormaya karar verdim. Onun ardından kızıl saçlı, yeşil gözlü bir gençle; ellilerinde olan, eli ayağı titreyen bir beyle; sarışın, yaşananlara rağmen güçlü durmaya çalışan bir bayanla daha konuşmalar yaptım ve böylece sürüp gitti... Ta ki mavi gözlerinden korktuğu okunan, elindeki oyuncağıyla kaldırımında oturan o küçük kıızı görene dek.

Emre'ye çekimi durdurmasını söyleyerek, yavaş adımlarla kıza yaklaştım. Sanki onu her an ürkütüp kaçırabilmişim gibi, adımlarıma çok dikkat ediyordum. İyice yanaştığımda, başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti. Ona gülümseyerek, "Senin adın ne, tatlım?" diye sordum. Uzunca bir süre, gözleriyle beni süzdü. Sonra temkinli bir şekilde, "Adım Ela," dedi. Bu sefer hızlıca Ela'ya bir göz attım. Saçlarını uzun süredir taramamıştı, kıyafetleri toz içindeydi ve her an biri ge-

lip onu elinden alabilirmiş gibi sıkıca oyuncağını tutuyordu. Yere çöküp hemen yanına oturdum. Ses tonumu biraz daha yumuşatarak, "Peki ailen nerede, Ela?" diye sordum. Yere diktiği gözlerini yüzüme çevirdiğinde, akmaya hazır gözyaşlarını gördüm. Sonra gerçeği anladım. Uzanıp elini tuttuğumda, bu eli hiç bırakmak istemediğimi fark ettim.

Bu kıızı sevmiştim, çünkü gözlerinde kendimi görmüştüm... ■

Mustafa Atmaca

7. sınıf öğrencisi

Adana, Kasım Sacide Ener Ortaokulu

ÖRTÜ

Karanlığın içinde kayboluyordum. Gittikçe içine, daha da içine... Işık yok, ses yok, yaşam yok. Karanlık tüm benliğime sarılı, korkum karanlıkla iç içeydi artık. Babamı gecenin derin sessizliğinde yitirmiştim, sonra sessizliğime gömdüm geceyi ve babamı. Dinlemeyi öğrenmişim, üstelik iyi bir şekilde. İçimdeki kendimle savaşıyor ve zaferi kovalıyordum. Her gün korkuyu yenmeye çalışarak içimdeki cesareti aramaya çıkmışım, ama nerede ve nasıl?

Dinledim sonra geceyi ve başladı anlatmaya.

“Yeter, sıyrılm ve kurtul içindeki korkulardan,” dedi.

“Sen kötüsün. Bak, simsiyah dört bir yanın. Babamı, en sevdiğimi aldın kopardın benden.”

Gece ağladı.

“Bak, ağlıyorsun işte. Kötülüğünü görebiliyorum artık. Yaptıklarının pişmanlığını yaşıyorsun. Utanmalısın kendinden. Korkuyorum senden,” dedim. “Ölümleri, saldırıları, yalnızlıkları örtüyor ve dünyaya dağıtıyorsun.”

Gece ağladı, ağladı, ağladı ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kaybolup gitti, kendi çaresizliğine.

Her gün öğrendim, yazdım, çizdim ifade ettim; ama kimse beni anlamadı. Kafama takmışım bir kez. Evet, biliyordum. Anlamışım artık çözümümün ne olduğunu ve pes etmeyecektim. Gün geceye dönerken, onunla yüzleşmek istedim. İçimde birikmiş öfkeyle, tüm cesaretimi toplayıp haykırdım: “Neredesin, çık karşıma!” Bu söz, cesaretimin kendisi miydi, yoksa içimdeki korkunun ifadesi miydi?

Gece olmuştu yine. İnsanların hepsi, derin sessizlikte uyumaya çalışırken sorunlarının, acılarının, ayrılıklarının üzerine yatıyor, böylece kendilerini mi kandırıyorlardı? Yatağımda döndüm durdum, üzerime hiçbir şey örtemiyordum. Kalktım, evin içinde iki tur attım, su içtim. Işığın yansısıyla ayak sesleri ve annemin sesi: “Oğlum, yine mi uyumadın sen!” Yanıma kadar yaklaştı, yaklaştı ve beni öpüp okşayarak yatağıma götürdü. Evet, galiba tek gerçek annemdi.

Bir ses daha; dışarıdan gelmişti bu defa, ama ben uyuyor olmalıydım. Acaba uyudum mu? Yatağımdan kalktım. Dış kapıya doğru yürüyüp kapıyı usulca araladım. Sesi çok merak ediyordum. Yok yok, aslında cesaretimi merak ediyordum. Kafamı dışarı uzattım, ama kalbim aklımın önüne geçti birden, çünkü en tedirginini oydu. Sanki cesaretim de yatağın içinde kalakalmıştı, uyuyordu hâlâ. Bir grup insan koşturup duruyordu. Annem miydi, yoksa bu düş müydü yine? Cesaretimi toplayıp kalabalığa karıştım. Kalabalıkta, bilemediğim bir şeyden kaçıyordum. Hiç durmadan. Bir el kolumu ansızın yakalayıp, “Kaçsana be çocuk,” dedi.

“Nereye ve kimden?”

“Duymuyor musun bu sesi? Seni serssem!” diyerek kolumu bırakıp gitti.

Arkamı döndüğümde ses bitişiğimdeydi, geceydi bu. Birden onu karşımda görünce irkilmiş, ne yapacağımı bilemeden ona öylece bakakalmıştım. Sonra birden, durduğum yerden fırladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Kalbim, konuşmamı istiyordu, ama ayaklarım beni oradan kaçırmıştı. Önümdeki kalabalığa yetiştim ve içlerine tekrar karıştım. Herkesin kendisinden ve korkularından kaçtığını anlamıştım. Tuhaf bir biçimde, içime bir cesaret de dolmuştu. Kaçmamalıydım artık. İçimden, “Ne olacaksa olsun,” diyerek durdum ve bekledim. Ona bir gözdağı verir gibi, “Kaçmayacağım senden, gel bakalım, gel hadi,” dedim. Bu sözü içimden mi söyledim ona? Pek emin olamadım.

“Yakaladım yine seni çocuk,” dedi.

“Yakalarsan yakala,” dedim. “Üzerime artık hiçbir şey örtmeyeceğim. Bak karşımdayım işte.”

Gece, başladı anlatmaya:

“Ben kovalamıyorum, insanlar benden kaçıyor; ben anlatmaya çalışıyorum, anlatmak istedikçe korkup kaçıyorlar benim karanlığımdan. Ben kötülük değilim; kötülük, senin karıştığın kalabalığın içinde, dünyada, yoksa... yoksa ben hiç ağlar mıyım? Kötülük hiç gözyaşı döker mi? Şöyle etrafına bir bak. Ben iyiliğim. Sana örtü olmak istiyorum. Seni uyutmak, bağrıma basmak, avutmak istiyorum. Bana kollarını uzat artık. Korkacak hiçbir şey yok. Sen çok cesur bir çocuksun.”

“Tamam,” dedim. Sesi, sözleri öyle güven vericiydi ki, o an benimle konuşanın babam olduğunu sandım.

Ben ağladıkça karşımdaki aydınlığı gördüm; çünkü öğrenmişim, kötülük ağlamaz, hep ağlatırdı. Karşılıklı

ağladık, biz ağladık, ama kimseyi ağlatmadık. O kadar rahatlamıştım ki, sabah olsun istemiyordum. Öğrendikçe, düşündükçe kötülüğün içimizde olduğunu, onu başka yerde aramamız gerektiğini anladım; en iyi dostum öğretti bunu bana, yani gece.

“Şimdi etrafına bir bak çocuk,” dedi.

Kafamı kaldırmamla bir de ne göreyim? Tüm insanlar, dünya, başımıza toplanmış. Herkes gülüyor. Kol kola vermiş, şarkı söylüyorlar. Herkes kendi karanlığından sıyrılmış gibi ve herkes gerçekten birbiriyle dost olmuş. Ne güzel...

“Oğlum, oğlum, oğlum, kalk haydi!” O dost ses, annemin sesi. “Aferin Hasan’ım, bak, artık üzerini örtmeyi öğrenmişsin.” ■

Zeynep Cemali Öykü Yarışması, 2011'den bu yana, her yıl belirlenen bir temada öyküler yazan 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri için düzenleniyor. Yarışmanın 2016 duyurusu Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yurt çapında yapılıyor.

1. YIL
2011

Tema
KARDEŞLİK

*“İki kardeş sınıksıkı
kucaklaştılar.”*

Zeynep Cemali'nin
Ankaralı kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2011

Aysel Gürmen
Necati Tosuner
Yrd. Doç. Dr. Necdet Neydim
Sevim Ak
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Zeynep” öyküsü

Nurbüke Teker

6. sınıf öğrencisi
Ankara, Türkan Yamantürk İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Çukur” öyküsü

Nihal Deniz Köksal

7. sınıf öğrencisi
Ankara, Andıçen İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Yıllar Sonra” öyküsü

Destina Berfin Sever

8. sınıf öğrencisi
İzmir, Yöneliş Koleji

2. YIL
2012

Tema
HOŞGÖRÜ

*“Ona duyduğum öfke
çoktan uçup gitmişti.”*

Zeynep Cemali'nin
Patenli Kız kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2012

Hacer Kılıcıoğlu
Necati Tosuner
Prof. Dr. Nuran Özyer
Süleyman Bulut
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Parça Hoşgörü” öyküsü

Beyza Nur Muslu

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Prof. Abdullah Türkoğlu İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Sessizliğin Ressamı” öyküsü

Bilge Arslan

7. sınıf öğrencisi
Bursa, Özel Çakar İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Bir Demet Çiçek” öyküsü

Ceren Kuran

6. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Şişli Terakki İlköğretim Okulu

3. YIL
2013

Tema
ARKADAŞLIK

*“Onların arasında olmak
için neler vermezdi.”*

Zeynep Cemali'nin
Gül Sokağı'nın Dikenleri kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2013

Aslı Tohumcu
Gülsüm Cengiz
Necati Güngör
Prof. Dr. Selahattin Dilidüzgün
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Işık Yağmuru” öyküsü

Dilara Karabekmez

7. sınıf öğrencisi
Edirne, Fatih Sultan Mehmet Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Deniz Feneri Vardı:
Yalnız...” öyküsü

Sıdıka Selin Çolak

6. sınıf öğrencisi
Mersin, ODTÜ Geliştirme Vakfı Mersin Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mızıka” öyküsü

Beyza Çelik

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Bayrampaşa, Tuna Ortaokulu

4. YIL
2014

Tema
UMUT

*“Belki yıllardır
ilk kez gülümsedi.”*

Zeynep Cemali'nin
Balh Çörek Kafeteryası kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2014

Adnan Binyazar
Leyla Ruhan Okyay
Mavisel Yener
Prof. Dr. Sedat Sever
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Yelkenli” öyküsü

Deniz Angin

7. sınıf öğrencisi
Trabzon, Şehit Öğretmen Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kutupyıldızı” öyküsü

Sıla Hatipoğulları

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, VKV Koç Özel Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mavi Gözlü Kadın” öyküsü

Delfin Tuna

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL ÖZEL ÖDÜLLERİ

“Umut Sahaf” öyküsü

Ceren Nisanur Ateş 6. sınıf öğrencisi
İstanbul, Bayrampaşa Sancak-Soy Ortaokulu

“Kaybolan Gözlerinin İçinde” öyküsü

Çağla İdil Ata 7. sınıf öğrencisi
Ankara, ODTÜ Geliştirme Vakfı Ankara Özel Ortaokulu

Katılım koşullarını öğrenmek ve ayrıntılı bilgi için
gunisigikitaapligi.com

Öykü göndermek için
yarisma@gunisigikitaapligi.com

Dört yıldır Milli Eğitim Bakanlığı tarafından duyurulan ve yurt çapında düzenlenen *Zeynep Cemali Öykü Yarışması*'na, ortaokul 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri katılabiliyor. Yarışmanın yıllık teması, usta yazar Zeynep Cemali'nin sevilen kitaplarından alıntılanan bir cümleden yola çıkarak belirleniyor. Yarışmaya başvurular her yıl Mayıs ayında sona eriyor. Yaz döneminde gerçekleşen seçici kurul çalışmalarının ardından ödüller, sonbaharda İstanbul'da gerçekleşen Zeynep Cemali Edebiyat Günü'nün sonunda yapılan törenle sahiplerini buluyor. Yarışmada, ilköğrenciler adını atan öğrencilerini; duygu, düşünce ve gözlemlerini yazarak ifade etmeye özendirilen Türkçe öğretmenleri de ödüllendiriliyor.

İnadına edebiyat diyen bir dergi: Keçi

Yayıncılığımıza çağdaş ve dinamik bir soluk kazandıran çocuk ve gençlik edebiyatının önemli konularına yer veren e-dergi Keçi, eğitimciler, kütüphaneciler ve akademisyenler için vazgeçilmez bir kaynak oldu. Günışığı Kitaplığı'nın uzun yıllardır düzenlediği konferans ve seminerlerin içeriklerini yayımlamak amacıyla hazırladığı, edebiyatın usta kalemlerini bir araya getiren e-dergi Keçi, Haziran 2014'te yayın hayatına başladı.

Keçi'yi hemen ücretsiz okumak için keciedebiyat.com

“Yaşar Kemal'in Türkçe sözcüklerle yarattığı bir büyüydü. Sözcükleri kâğıdın üzerine üfleyp bir rüzgâr yaratıyordu. O, Türkçe'nin rüzgâr tanrısıydı!”

Necati Güngör

